THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1017 Dunham Street, S. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VI, No. 14 APRIL 15, 1930 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

SAVE THYSELF AND US!

> And one of the malefactors which were hanged railed on him, saying, If thou be the Christ, save thyself and us. — Luke 23:39.

Save thyself and us!

If thou be the Christ, save thyself and us!

These words, shouted at the Lord by one of the malefactors that were hanged with Him, assume the form of a prayer, are, however, uttered in a spirit of insane blasphemy, and, though in a far different way than the wicked railer conceived of it, they are sublimely realized.

The scene is Golgotha. Thither Jesus was led in the company of two malefactors. And there His body is stretched upon the accursed tree, the cruel nails are hammered through hands and feet, and He is lifted up, an awful spectacle to all the world. On each side an evil-doer and Jesus in the midst!

Who can fail to recognize the symbolism of the scene and to see, that all unwittingly the enemies have realized the words of the prophet, predicting that He, the suffering servant of the Lord should be numbered with the transgressors? With them he stands before the world, is condemned by the world, sentenced to death; and considered as one of them He is lifted up with them in His death. It must needs be so. For He must suffer the punishment and atone for the sins of His transgressing brethren, who by their sin rejected the Highest Good! Then, too, who fails to see a prophecy in the twofold attitude that is assumed by transgressors to the Lord of glory, humbling Himself into the deepest reproach and death of hell, by transgressors as they are represented by the two malefactors that are crucified with Him? . . . .

Even here, at the very moment of His deepest suffering, the crucified Lord makes separation. And even now, before the blood of atonement is fully shed, it becomes evident that the preaching of the cross is foolishness to them that perish, but a power of God to them that are saved. The suffering Servant begins to see His seed while He is still pouring out His soul unto death, and is comforted by so early a realization of the promise of the Father. But on the other hand, He is despised and rejected by men, even by those that justly bear their punishment of death, by one that is even now perishing because of sin!

Save thyself and us!

An impossible prayer, indeed!

For the implication of this prayer in the mouth of the wicked blasphemer is, that the Lord may deliver himself and his fellows in suffering from their present misery. This suffering has been inflicted on them by the law. It is the sentence they serve. And the malefactor has nothing else in mind than to be freed from the punishment of the law. About the law itself he does not worry. Justice and righteousness are no objects of his consideration. Of his sin and evil deeds he does not repent. Were he freed at this moment he would, no doubt, pursue anew the course of a wicked life and add to his sins. For there can be no question about it, that in distinction from that central Figure on Golgotha's hill, the two fellow-sufferers are punished righteously and justly. They suffered for their sins. They were, indeed, malefactors. Even though in this blasphemous prayer, "Save thyself and us," the mocker attempts to present the matter as if all three of them fall in the same catagory and suffer the same lot, the other malefactor draws a clear distinction, when he says penitently: "and we indeed justly . . . but this man hath done nothing amiss." Surely, the mocking petitioner suffers righteously. And he is well aware of it. Yet, though he knows the justice of his sentence, he would feign be delivered, but not from his sin. Save thyself and us! is the prayer of rebellion against a righteous condemnation. It is the petition of a wicked world, lying in sin and under the righteous condemnation of the Most High, suffering under the curse of His wrath, suffering temporally in body and soul, in pain and agony, in grief and sorrow, in fear of death

through all their lives; suffering eternally, presently, in hell; concerned to be saved, but not from sin, to be delivered, but not from the load of guilt, to be liberated but only from the results of sin, from the burden of suffering they must justly bear . . . .

Such a saviour would be according to the taste of this world! A saviour that delivers from suffering without satisfying the justice of God, that is able and willing to secure bliss and happiness in the service of sin, that would make a good world for the devil! . . .

Hence, as a prayer the utterance of the malefactor is impossible of realization.

Impossible, not because the suffering Servant of Jehovah lacks the power to liberate Himself and them from the cross. As far as mere power is concerned, He is able to annihilate that cross on the spot and wreak vengeance upon the heads of them that crucified Him. Or, chose He but to speak the word, the Father would even now send twelve legions of angels, and they would rush to the scene and hasten to deliver Him, to pluck out those cruel nails from His hands and feet and to minister to His wounds. No, not impossible is the realization of the mock-prayer of the malefactor, because of the helplessness and impotence of Him, Whom he addresses.

But impossible the prayer is for two reasons, the justice of the Father and the obedience of the Son. And these are both unchangeable.

God cannot deny Himself.

He cannot change His justice. Neither can He deliver Zion except in the way of justice. For the children of Zion are by nature children of wrath, under the sentence of condemnation because of their sin and transgression. And their sentence is death. It is irrevocable. All the groans of a suffering world, yea, all the tears of sorrow and repentance, if apart from the cross they could be shed, would not induce the Most High to change His justice and deny Himself.

There is only one way of reconciliation, it is by atonement.

And there is only one way of atonement, it is by satisfying the justice of God.

And so there is only one way of satisfying that perfect justice, it is by suffering a punishment that is commensurate with the enormity of the sin that is committed, the punishment of death eternal.

Under that sentence are Zion's children by nature.

And of these children of Zion, chosen before the foundation of the world, ordained to glory, that central cross-Victim is the Head.

Hence, He cannot save Himself from that cross, neither could He, by thus saving Himself, deliver His brethren. For He is the obedient Servant of the Lord. Not the power of the enemy, not the sentence of Pilate, not the cruel nails through hands and feet would prevent Him from delivering Himself of this cruel suffering. It is His own obedience, His love to the Father, His desire to do the Father's will, His love to His brethren, that keep Him to the accursed tree.

And His obedience is as unchangeable as the righteousness of God.

Hence, the prayer is an impossible one. Because of the divine *must* and the Saviour's *obedience*, it cannot be realized.

If He be the Christ, as indeed He is, He must suffer to the end.

He cannot save Himself!

Save thyself and us!

If thou be the Christ, according to thy claim!

Insane mockery and devilish blasphemy are intended here.

For, let us not mistake the purpose of this wicked sufferer, that was crucified with Jesus. It is far from his intention to offer up the prayer he actually expresses. Even in as far as the prayer leaves the impression that the petitioner would appeal to Jesus to deliver him from the punishment of his sin, it is not serious.

He merely railed, with insane mockery, at the Lord in His suffering. There is blasphemy in his speech, the text informs us.

It is an expression of bitter sarcasm, not of humble petition.

There is, hidden in these words of blasphemy a denial that He is, indeed the Christ. And the denial assumes the form of a bitterly sarcastic argument. *If* thou art the Christ, thou must surely be able to shake off that cruel cross, to step down from that accursed tree and to consume the enemies that have nailed thee to it! And if thou wast able, thou surely wouldst accomplish it! Hence, because thou dost not come down from the cross, because thou dost not save thyself and us, thou art not, thou canst not be the Christ! Such is the import of his blasphemy. A denial that He is the Christ, because of the cross! Ah, what a Christ! What a Messiah! A Jesus, that is utterly in the power of the enemy, that has been captured, accused, condemned, beaten with stripes, crowned with thorns, mocked at, spit upon, buffeted, nailed to the cross, Whose form is even now wasting away, Whose lifeblood is poured out, and He does not even open His mouth in protest, He remains a silent sufferer, utterly passive, wholly resigned! . . . .

What a Christ!

There is the bitterness of hell in the mockery!

Its sarcasm is motivated by the rebellion of the devil!

Insane wickedness, devilish unbelief, hellish hatred is provoked in the heart and mind of this evil-doer at the sight of this silent Sufferer, Who seems so resigned with his lot, so utterly submissive to the cruel hand that oppresses Him!

For pray, what else could be said of this dying mocker, who is face to face with death and judgment and hates the cross of Jesus? Could he plead ignorance, perhaps? But ignorance does not explain devilish blasphemy. How, then, to explain the attitude of the other malefactor? Does not the mocker know as well as his fellow, that they are both sentenced justly while Jesus of Nazareth had done nothing amiss? Mere ignorance might explain, perhaps, that he does not take his refuge in Jesus that is crucified with him at this hour, that he does not flee to Him for the salvation of his soul, that he does not place his trust in Him and petition Him that he may be remembered, when He shall have come into His kingdom. Had the malefactor that now mocks and scorns and denies the Christ been silent, had he not opened his wicked mouth at all, his silence might have been attributed to ignorance, that this Man was really the Christ. But it does not satisfactorily explain his cutting sarcasm, his blasphemous speech, his devilish mockery and bitter scorn . . . . .

No, but unbelief is the motive.

And unbelief is not ignorance, no more than mere knowledge is faith. It is darkness. It is the mind of the flesh. It is enmity against God. It is bitter hatred of God and of all He does . . . .

The unbeliever, the natural mind is enmity against God, no matter how the Most High may reveal Himself and in whatever way He may lead.

The Most High may lead the wicked in ways of prosperity and heap upon him an abundance of wealth, so that he knows no bonds even in his death and his eyes stand out with fatness. But he will not serve the Lord and give Him thanks as he ought. On the contrary, he will lift himself up and exalt himself against the God of heaven and speak blasphemously in his greatness. In prosperity his mind is enmity against God!

Or again, the Lord may lead him in ways of suffering and sorrow; He may reveal His righteous wrath and visibly lead him to destruction. But the wicked will not humble himself in suffering under the heavy hand of the Most High. He will not acknowledge the righteousness of God and bend his neck under the blows of the Almighty. His soul will grow bitter and rebellious against his terrible lot, that is, against the just hand of God and he will curse Him in His face . .

As in prosperity he is a companion of those that waste their goods with harlots, so in suffering he makes common cause with them that curse the Lord and die! . . . .

And they hate with a bitter hatred those that humbly submit and acknowledge the righteousness of God!

Hence, the sight of the cross provokes the dying evil-doer!

That cross preaches righteousness, the righteousness of God, and he hates it!

That silent Sufferer claims to be the Christ, pretends to have done no evil, yet He is submissive to the hand of God and rebels not in His bitter lot!

And he despises Him for it, because he hates God!

And, though himself is dying and facing judgment, though he stands on the brink of eternity, he must give vent to his bitter hatred of a righteous God and a silent Sufferer. Hence, his sarcastic blasphemy:

If thou be the Christ, rebel!

Do save thyself and us!

Insane mockery!

Yes, Lord, do save Thyself and us!

For, though the mocker does not mean it thus, we can fill his very words with a significance that changes them into a sublime prayer, certain of fulfilment.

Save Thyself and us, for Thou art the Christ, the Son of the living God, the Anointed of the Father, fully qualified to accomplish all the Father's will, to bring the perfect sacrifice that may atone for our transgressions, to blot out all our iniquities, our chief prophet, our only high priest, our eternal king!

Because Thou art the Christ, save Thyself!

No, not because Thou needest salvation for Thyself, but because Thou didst enter into our death voluntarily, save Thyself from that horrible death by the power of that sacrifice and of Thy Godhead! Save Thyself, not by coming down from the accursed tree now, but by enduring its suffering even until the end, that Thy precious blood may be our justification. Save Thyself by etering into deepest death to kill death, to rise into glory presently, when Thou shalt issue forth from the abode of death, Victor in the strife, having fulfiled all things and having brought to light life from death, glory from corruption for all whom the Father gave Thee. Save Thyself in the way of perfect obedience, and enter into the sanctuary above for Thy people, with the ever perfect sacrifice of Thy own flesh, to make intercession for us and to bless us with blessings from heaven . . . .

Save Thyself, not from the cross, but through it!

And thus save us!

Save us by the power of Thy marvelous grace through the Spirit, Thy Spirit; cleanse us, redeem us, deliver us from all the power of the devil and give us the life eternal!

And glory be to God and the Lamb forever!

H. H.

"Heere Jezus, ontvang mijnen geest! Heere, reken hun deze zonde niet toe!"

Welk een schoon woord is dit, vooral als we bedenken, dat Stefanus het uitsprak, toen hij wreed gesteenigd werd.

DS. ATHERTON EN DE "SOVEREIGN GRACE UNION"

De komst van Ds. Atherton is voor onbepaalden tijd uitgesteld.

Op eene vergadering van de Reformed Free Publishing Association, gehouden in Februari, werd met bijna algemeene stemmen besloten, na breede discussie en veelvuldige toelichting, om Ds. Atherton, eere-secretaris van de Sovereign Grace Union in Engeland, te verzoeken dit jaar tot ons over te komen, om gedurende de laatste weken van Augustus en de eerste weken van September enkele lezingen voor ons te houden.

Zoo was het besluit.

Ander doel had de R. F. P. A. niet. Dit mag, tegenover allerlei verkeerde voorstellingen, die zich in betrekking tot deze zaak verspreidden, wel allereerst worden vermeld. Aansluiting van ons bij hen, vereeniging met hen, van welken aard en op welke wijze ook, lag geheel buiten ons bestek, had met heel onze beweging absoluut niets te maken. Zelfs was dit, zooals straks wel zal blijken, eenvoudig onmogelijk en heeft de voorstelling er van geen zin. Ook was het niet het doel onzer vereeniging om door Ds. Atherton propaganda te maken, zendingspropaganda voor de zaak des Heeren, zooals wij haar hier voorstaan, of ook voor de Sovereign Grace Union in Engeland. Het duidelijk uitgesproken doel was eenvoudig, dat de broeder uit Engeland hier zou komen om lezingen voor ons te houden. In Christelijke Gereformeerde kringen verzocht men vroeger Kuyper en Bavinck, als ze hier kwamen ter gelegenheid van hun Stone-lectures in Princeton, verzoekt men tegenwoordig Hepp. Die mannen kunnen wij niet verzoeken, ook al zouden ze op ons verzoek voor ons willen optreden. Welnu, met hetzelfde doel besloot de vereeniging voor de S. B. om Ds. Atherton te verzoeken. Dit moet allereerst vaststaan. En dit staat vast. De notulen dier vergadering beslissen hier.

We hadden ons van de vergaderingen in Augustus en September nog al veel voorgesteld. Persoonlijk meende ik, dat we op deze wijze onzen menschen veel geestelijk genot konden bereiden. En onszelven ook.

De commissie, die door de vereeniging was benoemd, om deze zaak te regelen, was reeds begonnen plannen te beramen. Doel was, om in al onze gemeenten meetings te beleggen, beide in de kerkgebouwen en in de open lucht. En bovendien was de gedachte, dat we niet alleen Ds. Atherton, maar ook onze eigen mannen zouden laten optreden als sprekers en dan ook in de Hollandsche taal, opdat ieder zoude kunnen genieten. En alle onderwerpen, die behandeld zouden worden, moesten natuurlijk betrekking hebben, in den engeren zin des woords, op Gods souvereine genade.

Ander belang, dan om onze menschen een tijd te bereiden van geestelijk genot, had ik persoonlijk bij heel de zaak niet, voorzoover het de meetings zelf betreft.

Zeker, wat meer contact met de S. G. U., vooral uit het oogpunt van het verkrijgen van gezonde literatuur voor jong en oud, kon ook gezegend werken. Daarover straks. Doch wat de vergaderingen betreft, die we ons voorstelden te houden, leefde er in mijn ziel niets anders dan de bedoeling om met elkander eenigen tijd op bijzondere wijze door te brengen in den dienst van des Heeren zaak.

Doch het mocht niet zoo zijn.

De mensch overdenkt wel zijnen weg, maar de Heere bestuurt zijne gangen. En ofschoon ons hier weer een teleurstelling werd bereid, toch is des Heeren wil altijd het best, en hebben we ons aan Zijnen weg reeds weer gewend.

Wat toch is het geval?

Ons verzoek, aan Ds. Atherton gericht, nam hij ook aan. En zooals ik reeds schreef, onze commissie was al druk in de weer. Brieven waren reeds gericht aan al onze gemeenten. Reeds was er een begin gemaakt met het verzamelen van gelden ter bestrijding van de onkosten aan de zaak verbonden. In twee avonden, waarop de commissie in het basement van de Fuller Ave. kerk voor dat doel vergaderde, werd haar bijna vier honderd dollars gebracht. Dat was een verblijdend begin. Ook waren Ds. Ophoff en ondergeteekende verzocht door de commissie, om onderwerpen op te stellen, die zouden worden behandeld.

En toen kreeg ondergeteekende op Zaterdag, 29 Maart, den volgenden brief:

"My dear Brother,

"I am very sorry to say that I have broken down in health, and my medical advisor, Professor Wakeley, is sending me in a Nursing Home, and then I have to go away for a rest. He is afraid that it will be impossible for me to go to the U. S. A. in August and September, but he says, I may perhaps, if the Lord will, come sometime next year. I thought I had better send you these words at once, and hope I may have the pleasure of coming some future time. My heart is with you, and I cannot tell how I am disappointed; still, I hope it is the Lord's will to give us grace to know that He is working everything for the best.

"Please, excuse more now. I am in great pain.

"With kind regards and Christian love to you and all the brethren.

"I remain,
"Yours in Christ,
"Henry Atherton."

Voor degenen, die dezen Engelschen brief niet kunnen lezen, vertolken wij, dat Ds. Atherton's gezondheid op het oogenblik gebroken is, dat zijn geneesheer hem naar een Sanitorium will zenden, dat hij daarna rust moet nemen en hij niet komen kan dit jaar, maar hoopt misschien een volgend jaar te kunnen komen, zoo de Heere wil.

De commissie heeft besloten een brief van deelneming te zenden aan Ds. Atherton, heeft aanstonds hiervan bericht gezonden aan al de gemeenten, en heeft reeds maatregelen genomen, om degenen, die tot de zaak reeds hadden bijgedragen, hunne gelden terug te bezorgen.

De zaak is voor onbepaalden tijd uitgesteld.

Ds. Atherton schrijft, dat dit voor hem een groote teleurstelling is.

Voor ons is het niet minder eene teleurstelling. Maar met hem zullen we vertrouwen, dat de Heere alle dingen ten goede beschikt, ook dit.

Intusschen wil ik thans wat meer schrijven over deze zaak.

Met opzet had ik totnogtoe niet over Ds. Atherton en de S. G. U. geschreven. Ik mag een zaak niet gaarne drijven. En ik wilde ook gaarne zelfs den schijn des kwaads vermijden. Daarom heb ik mij daarvan ook op de vergadering van de R. F. P. A. beslist onthouden. Zelfs heb ik, zooals de broeders, die tegenwoordig waren, zich zullen herinneren, beslist geweigerd, om eenige verantwoordelijkheid te dragen voor hetgeen Ds. Atherton ons hier zou leveren, indien hij voor ons optrad. Dit laatste had ik wel gekund, ook wel aangedurfd maar ik wilde het met opzet niet, omdat ik meende, dat onze mannen geen kinderen zijn en zelf wel bekwaam zijn om te oordeelen en te beslissen en voor hunne beslissing de verantwoordelijkheid te dragen. Daarom heb ik mij op de vergadering beslist beperkt tot het antwoorden op de vragen, die werden gesteld en het geven van inlichtingen. Aan drijverij heb ik een hekel.

Doch thans staat de zaak anders.

Ds. Atherton komt althans dit jaar niet. Ik kan dus vrij schrijven, zonder den indruk te geven, dat ik het practische doel van zijn komst op het oog heb. Er is geen gevaar voor den schijn des kwaads.

Ook is het niet overbodig, dat we thans iets schrijven over Ds. Atherton en de S. G. U. Er zijn mij allerlei vreemde en valsche geruchten ter oore gekomen, waaruit gemakkelijk is op te maken, dat er veel misverstand heerscht in betrekking tot de S. G. U. en haren arbeid. En om deze verkeerde voorstellingen uit den weg te ruimen, zoowel als om het belang der zaak zelf, schrijven we thans.

Laat mij allereerst verhalen, wat mij in contact bracht met Ds. Atherton.

Van de Sovereign Grace Union had ik in het begin van het vorige jaar reeds gehoord, eer ik mijn reis naar Europa aanvaardde. Enkele hunner pamphletten had ik gelezen. En ook had ik van vertrouwbare zijde reeds gehoord, dat Ds. Atherton en zijne gemeente, op het stuk van de souvereine genade Gods, dicht bij ons stonden, of ook geheel met ons accoord gingen. Dit was aanleiding, dat bij mij het besluit rijpte, om een poging in het werk te stellen, hem persoonlijk te spreken, iets dat niet moeilijk zou zijn, daar mijn reis toch over Engeland ging.

Ik had gehoopt bijtijds in London te zijn, om hem den Zondag, dien ik daar zou vertoeven te kunnen hooren preeken. Doch dit gelukte niet. Onze boot kwam eerst om ongeveer één uur des Zondagsnamiddags te Southampton aan, en ik arriveerde in London te laat, om nog een predikdienst bij te wonen. Daarover was ik weer teleurgesteld.

Den daaropvolgenden Dinsdag bestuurde de Heere kennelijk den weg zoo, dat ik niet alleen Ds. Atherton mocht ontmoeten en persoonlijk kennis met hem maken, maar ook hem mocht hooren preeken. Ik miste de bus, waarmede ik een toer zou maken dien dag buiten London, besloot toen Ds. Atherton op te zoeken, vond zonder veel moeite zijn pastorie en kerk, en vond toen, dat men dien dag feestelijk het honderd en tien-jarig bestaan van Ds. Atherton's gemeente vierde, en op het oogenblik, dat ik bij de kerk aankwam was men juist den dienst begonnen. Ik trad binnen en hoorde toen van Ds. Atherton zelf een zuiver Gereformeerde preek, waardoor, temeer omdat ik reeds een paar Zondagen niets gehoord had van beteekenis, mijn ziel verkwikt werd.

Na den dienst maakte ik mij bekend en bij nam ons mee naar de pastorie, waar we nader met elkander kennis maakten en ik in mijn overtuiging werd gesterkt, dat in Atherton metterdaad een man gevonden werd, die zuiver stond op het stuk van Gods genade. Hij bood mij zijn kansel aan voor den volgenden Zondag, een aanbod, dat ik gretig aannam. En zoo kwam het, dat ik den volgenden rustdag tweemalen optrad voor de gemeente van Grove Chapel, London. Ook maakte ik nader kennis met Ds. Atherton en met den arbeid van de S. G. U., zoowel als met verschillende menschen van zijne gemeente. Banden werden gelegd, die hun grond hebben in eenheid des Geestes. En toen ik (hij was met mij meegereisd naar Nederland) te Rotterdam afscheid van hem nam, leefde ik in de overtuiging, dat ik buiten eigen kring nimmer iemand had ontmoet, die meer getrouw was in het getuigen voor de souvereine genade Gods, dan Ds. Atherton.

En die overtuiging heb ik nog.

En ook ben ik overtuigd, dat de S. G. U. eene zaak is, die onzen steun waard is.

Wat Ds. Atherton betreft, hij is predikant van de gemeente Grove Chapel, Camberwell Grove, London. En tevens is hij eere-secretaris van de Sovereign Grace Union. Deze twee dingen mag men niet verwarren, want ze hebben niets met elkander uit te staan. Ondergeteekende is ook lid van de S. G. U. En tevens is hij predikant van de Protestantsche Gereformeerde Kerk te Fuller Ave., Grand Rapids. Evenmin nu als bij hem het eene iets met het andere te maken heeft, evenmin hebben dezelfde twee dingen iets met elkaar te maken in het geval van Ds. Atherton. Als leeraar is Ds. Atherton Gereformeerd en dat wel supralapsarisch, zooals

hij mij zelf met nadruk verzekerde. Op het stuk van kerkrecht en kerkregeering is de gemeente, die hij bedient, voorzoover ik weet, independentistisch. Maar dat neemt niet weg, dat Atherton op het stuk der waarheid Gereformeerd is. Dit mag niet zoo worden verstaan, dat in zijne gemeente in bijzonderheden de lijnen precies zoo worden getrokken, en de waarheid juist zoo wordt ontwikkeld, als bij ons. Dat zou wel schier ondenkbaar zijn, ook met het oog op het feit, dat ge natuurlijk in London het Engelsche type van het Calvinisme verwacht. Maar dit mag wel zoo worden verstaan, dat ik wil instaan voor de Gereformeerde hoofdlijnen van Ds. Atherton's prediking en belijdenis, met name op het stuk van Gods vrije genade.

Dit moet eerst duidelijk zijn, om misverstand te voorkomen. Ik heb gemerkt, dat men soms twijfelt aan de gereformeerdheid van Ds. Atherton, niet om hetgeen hijzelf schreef, maar om hetgeen anderen, die ook lid zijn van de S. G. U. schreven. Die wijze van bewijsvoering gaat eenvoudig niet op. Men zou langs diezelfde lijn van redeneering ook kunnen bewijzen, dat ondergeteekende niet Gereformeerd is, want hij is ook lid van de S. G. U. Hier ligt dus een der oorzaken van misverstand. En we hopen, dat dit hiermede uit den weg geruimd is en dat men niet meer uit anderer geschriften zal trachten te bewijzen, dat Ds. Atherton niet zuiver staat.

Een tweede oorzaak van misverstand is, dat men de S. G. U. verwart met een kerkelijk lichaam. Men meent, dat de Union een soort kerkgenootschap is. Alleen hieruit zijn te verklaren de vele valsche voorstellingen in betrekking tot deze vereeniging. Men vreesde, dat de beweging om verband te houden met de S. G. U. ten slotte zou uitloopen op een soort kerkelijke vereeniging van ons met hen. Of men becritiseerde de Union juist uit het oogpunt van een kerkgenootschap. En dan vond men allerlei vreemds. Een kerkgenootschap zonder kerkelijk verband! Een kerkelijke beweging, waarin ieder meedoet, ja zelfs ook Baptisten! Wat een vreemdsoortig monster is dit toch? En dit werd dan alles weer toegepast op Ds. Atherton, die natuurlijk hiermede niets heeft te maken! Atherton week ook af op het stuk des Verbonds! Hij geloofde ook niet in den kinderdoop! En wij zouden ons straks vereenigen, of althans verband houden met een kerkelijke gemeenschap, die niet eens in den kinderdoop gelooft! Al zulke rariteiten hebben we gehoord.

En al zulke voorstellingen hebben haar oorzaak hierin, dat men niet het eigenlijk karakter van de S. G. U. kent.

Zij is geen kerkelijk lichaam.

Zij is ook geen bond van kerken.

De gemeente, waarvan Ds. Atherton predikant is, heeft met de S. G. U. niets meer te maken dan de gemeente, waarvan ondergeteekende leeraar is.

Er behooren in het geheel geen kerken bij de S. G. U.

Zij is eenvoudig een vereeniging, zooals onze R. F. P. A. een vereeniging is. Geen kerken, maar personen zijn van die vereeniging lid.

En zij heeft zich ten doel gesteld, om den strijd aan te binden voor de handhaving van de waarheid der vrije en souvereine genade Gods.

Daarom mag de vereeniging dan ook slechts worden beoordeeld naar haren grondslag en voorts naar den arbeid, dien ze op dien grondslag verricht. Ze mag niet worden beoordeeld als een kerkelijke gemeenschap, evenmin als onze vereeniging voor het publiceeren van de S. B. en andere literature, evenmin als een onzer mannenvereenigingen, vrouwenvereenigingen, of welke andere vereenigingen ook. Men gevoelt dan ook hoe scheef de voorstelling is, die vreesde, dat wij ons als kerken bij die Union zouden aansluiten. Dat is ten eenenmale onmogelijk. Wil iemand lid worden, dan stuurt hij zijn contributie op en verklaart, dat hij het eens is met den grondslag der vereeniging.

En die grondslag? vraagt ge.

Deze is als volgt:

1. De absolute genoegzaamheid der Heilige Schrift als een regel voor alle dingen, die geloof en leven betreffen.
2. De leer van den Drieëenigen Jehova:
   a. De souvereiniteit Gods.
   b. De Godheid en volmaakte menschheid van onzen Heere Jezus Christus.
   c. De persoonlijkheid des Heiligen Geestes.
3. De val des menschen.
4. Absolute (onvoorwaardelijke) predestinatie.
5. Particuliere verzoening.
6. Onwederstandelijke roeping.
7. Rechtvaardigmaking door de toerekening van gehoorzaamheid en voldoening van Christus.
8. De volharding der heiligen.

Dat is de grondslag van de S. G. U.

En op dezen grondslag is het haar doel om te verkondigen en te verdedigen de leer der souvereine genade Gods. Zij doet dit door het laten drukken of herdrukken en verspreiden van literatuur, waarin deze leer wordt voorgestaan. Het onder ons thans tamelijk welbekende boek *Calvin's Calvinism* is hiervan een voorbeeld. Bovendien tracht men dit doel te bereiken door het houden van conferenties en andere vergaderingen, waarin de oude en beproefde waarheden worden besproken.

Dat is het doel van de S. G. U. en de wijze, waarop zij arbeidt. En die arbeid is, naar mijn overtuiging, onzen steun waard.

En ik was van oordeel, dat de komst van Ds. Atherton ook deze vrucht kon en mocht afwerpen, dat we ietwat nauwer contact kregen met de broederen in Engeland. Daarin steekt hoegenaamd geen gevaar. Van eenige kerkelijke samensmelting of gemeenschap is geen sprake. Zelfs zou er geen sprake kunnen zijn van een samensmelting onzer R. F. P. A. met de S. G. U. De eenigste wijze, waarop hier iets zou kunnen geschieden is, dat degenen, die in onze kerken lid worden

van de S. G. U. hier een tak gaan vormen van de Union. Maar wel is samenwerking mogelijk. Wel wordt er door de S. G. U. veel literatuur uitgegeven in de Engelsche taal, die ook door ons volk mag worden gelezen. En wel zouden ook wij kunnen bijdragen, met ons eigen werk, tot het publiceeren van Gereformeerde literatuur door middel van de S. G. U. Daardoor wordt ons arbeidsveld ruimer en hebben we invloed in breeder kring.

Ik meende, dat het zijn nut kon hebben, om bovenstaande regelen te schrijven en een einde te maken aan allerlei misverstand.

Natuurlijk wil dit niet zeggen, dat allen, die aan de S. G. U. behooren het eens zijn op elk punt der leer. Ook houdt dit zelfs niet in, dat ik onvoorwaardelijk zou willen onderschrijven of aanbevelen alles, wat door de Union wordt uitgegeven. Maar wel is waar, dat allen het eens moeten zijn op het stuk der souvereine genade, voorzoover deze waarheid ligt uitgedrukt in den grondslag van de Union.

Doch op het oogenblik kunnen we, voorzoover als het de komst van Ds. Atherton betreft, de discussie over de zaak wel sluiten.

De Heere Zelf heeft dat verhinderd.

En Zijn weg is zeker goed.

H. H.

ROTS DER EEUWEN

Rots der eeuwen, aan Uw voet
Zoek ik hulp in nood en lijden,
Wil bij 't stijgen van den vloed
Van den doodsangst mij bevrijden.
'k Sla mijn armen om U heen,
Gij geeft rust mij, Gij alleen!

Gij, o Heiland, zijt die rots,
Toevlucht, ons in God geschonken.
Boven storm en golfgeklots,
Heeft Uw stem me in 't hart geklonken.
'k Sla mijn armen om U heen,
Gij geeft rust mij, Gij alleen!

'k Breng U niets dan zonde en smart,
Niets dan zwakheid en gebreken,
Maar Uw Godlijk liefdehart
Luistert naar mijn angstig smeeken.
'k Sla mijn armen om U heen,
Gij geeft rust mij, Gij alleen!

Nu is al mijn leed gesust,
'k Heb den vasten grond gevonden;
'k Leef en sterf in Hem gerust,
Die mij vrijkocht van mijn zonden;
'k Sla mijn armen om U heen,
Gij geeft rust mij, Gij alleen!

ABRAHAM

The Establishment of the Covenant

"I am thy shield and thy exceeding great reward." Such was the word of the Lord that had come to Abraham in a vision. As was said, what the Lord promised is not something he could give, but His very Self. Had Abraham received anything less, he of all creatures would still be the most miserable. For his soul had been set to yearning for God. Hence this soul must be permitted to appropriate as its true bread and living water the living God. So then, Abraham's response, "Lord what wilt thou give me?" cannot mean, Lord, thou art not enough for me. The void in my life is still there to be filled by something which thou canst give me in addition to Thyself, — an heir, the land, wherein I now dwell as a stranger. To place a construction of this kind upon his words is to cast him down from the high pinnacle of faith to which he had been elevated by the grace of God, into the slime of a gross materialism. Besides what must we think of the Lord's understanding of human wants and needs, if Abraham was one with affections set upon earthly treasures, and if the Lord nevertheless approached him with the assurance, "I am thy exceeding great reward." From the history of the revelation of the redemptive purpose of God, we learn that as often as He spoke or stretched out His arm in defense of His people, it was to meet some human need congruous with the word spoken or the power exhibited. So, too, the word, *I am thy exceeding great reward.* It was a tonic to Abraham's soul, filling his life with a fresh vigor so that with God as his reward every self-denial was looked upon by him as a gain, and every duty a privilege.

Abraham's question, *What wilt thou give me,* must, to be sure, be made to apply to the promised seed — the heir that would, according to the word of the Lord, come forth out of his own bowels. Abraham had sensed that his own salvation and the salvation of the nations of the earth was somehow bound up in this heir or seed, so that if God was to be his reward, this heir had to appear. Abraham's desire for this seed was in the last instance a desire for God. However, he was old and Sarah's age had carried her far beyond the season of child-bearing, so that it seems as if he was experiencing some difficulty in holding fast to the promise of a seed and heir. To dispel the doubt that had crept into his soul, the Lord brought him forth abroad and bade him to look heavenward, and count the stars, if able to number them. So would his seed be. Once more, then, Abraham was given the promise of a posterity. The stars now, as well as the sand of the seashore, speak to him of his seed. Above him and at his feet he saw the emblem of the good that is to come into his life. And the silent testimony of the hosts of heaven is that God is great and good and faith-

ful. To this testimony his heart was attuned. He hears and believes. A great calm settled upon his soul as he gazed into those solemn depths, and he had peace. For if the stars constitute the image of his seed, it must be that the reason for their appearance is this seed. There is something altogether prophetic about these stars then. Like the shadow, they presuppose the body so that as certain as the Lord is immutable, faithful and capable of doing what is in His heart, so certain it was that the promised grace would be brought near.

However it was not merely to the stars as such but to their countless number that Abraham's attention was directed so that the promise of a *prodigious posterity* must have been an added source of joy to him. That the redeemed will constitute an innumerable company is a prediction circulating through Scripture. In his vision John saw standing before the throne and before the lamb a great multitude, which no man could number, of all nations, and kindreds, and people and tongues clothed with white robes and palms in their hands; a great multitude — to bless the name of the Lord forevermore. So the saints would have it. The psalmist calls to the heavens, the heights, the angels and all his hosts, sun, moon, all the stars of night, the waters that be above the heavens, the dragons and all deeps, fire and hail, snow and vapors, stormy wind fulfilling His will, mountains, hills, and fruitful trees, and all cedars, beasts and all cattle, creeping things and flying fowl, kings of the earth and all people, princes and all judges of the earth, both young men and maidens, old men and children to praise the name of the Lord: for His name alone is excellent; His glory is above the earth and heaven. Ps. 148.

Abraham believed in the Lord, and He counted it to him for righteousness. Respecting the character of this faith, see former article. The Lord said to him further, "I am the Lord that brought thee out of Ur of the Chaldees, to give thee this land, to inherit it." Abraham is expressly told that his emigration had been the Lord's doing, done with the definite purpose of giving to him *the land.* His very emigration therefore was a sure pledge that the land would eventually be his. For surely the Lord keeps himself to His original purpose. With Him is no variableness, neither shadow of turning. He is also able to accomplish what He wills. For He is the Lord. Of this Abraham was convinced for he "believed in the Lord."

So it is today. The redeemed have been called out of darkness into His marvelous light, transported from the kingdom of satan into the kingdom of His dear Son. Let them keep in their eye that the Lord brought them out to give them that earth where the tabernacle of God will be among men. Unless the immutable One is capable of swerving from His purposes, they shall continue to go forth from strength unto strength to appear in Zion before Him.

The land Abraham will receive, the Lord by implication calls an inheritance. *"To give thee this land to inherit it."* This is significant. "For where a testament (an instrument disposing of the inheritance) is, there must also of necessity be the death of the testator. For a testament is for force after men are dead: otherwise it is of no strength at all while the testator liveth. Whereupon neither the first testament was dedicated without blood. For when Moses had spoken every precept to all the people according to the law, he took the blood of calves and goats, with water, and scarlet wool, and hysop, and sprinkled both the book, and all the people, saying, This is the blood of the testament which God hath enjoined unto you" (Heb. 9:16-21). A following verse affirms that "it was therefore necessary that the patterns of things in the heavens should be purified with these; but the heavenly things themselves with beter sacrifices than these. That also in Abraham's day a testament was in force after the death of the testator is evident from the reply that one born in his house was his heir. After his decease that servant of his would step into his room if he should die without an offspring. The Lord, then, by calling the promised land an inheritance associates it with death. With whose death? Before replying, let us fix our minds upon Abraham's response. It reads: "Lord God, whereby shall I know that I shall inherit it?" This question seems at first glance to savor of doubt and may strike one as unbecoming to him of whom it had been said that he believed God. *By what shall I know?* Is not the word of the Lord sufficient for him? Does he as his carnal offspring of Christ's day desire, in addition to this word, a sign, some tangible proof that would make it possible for him to walk by sight instead of by faith? No, indeed. That he here expresses a desire for some indication that the land would eventually be his is plain enough. But that in doing so he was prompted by gross unbelief is a view in conflict with the testimony that he believed. A sign or token can never serve as a substitute for faith, as it is itself prophetic or indicative of the fact that redemption is in progress. The sign must therefore be believed. There is then a divine speech in the sign; and only he whose heart is attuned to this speech can benefit by it. The psalmist declares that the heavens proclaim the glory of God; and the firmament sheweth his handiwork; that day unto day uttereth speech, and night unto night sheweth knowledge. However, he shutting God out of his life is blind to this glory, deaf to this speech and devoid of the knowledge shown by the night. For as Jehovah's word is divine speech directed to the ear, so the sign is this same speech directed to the eye. Hence, he devoid of faith rejects the signs as well as the word of God. Said the Lord to the wicked king Ahaz, Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depth, or in the height above. But Ahaz said, I will not ask. While on earth, Jesus performed many miracles, and thus surrounded the Jews of his day with unmistakable evidence of His divine mission. These unbelieving Jews, however, continued to reject the

speech of these signs and insisted that Christ was an imposter.

True, the scribes and Pharisees on a certain occasion said to Christ that they would see a sign of him. From Christ's answer, *An evil and adulterous generation seeketh after a sign* . . . . we learn that these scribes, in asking for a sign, were moved by unbelief. They were already in the possession of the evidence of Christ's divinity so that their request amounted to a rejection of the signs already given and a declaration to the effect that any token which Christ could give, would be spurned.

Abraham, on the other hand, believed. He was therefore so disposed that the speech of any token or sign the Lord might be pleased to give him, would be well received and thus stimulate his faith. He needed the sign as well as the believer of today. For his faith had to break forth. He had to grow in grace, and in the knowledge of our Lord and Saviour Jesus Christ; continue in the faith grounded and settled and not be moved from the hope of the gospel which he had heard. The sign, being the tangible indication that, as was said the redemption of Christ is in progress, that the Lord reigns and is steadily moving toward His goal, serves to promote the aforesaid growth. But we say it again, the speech of the sign is heard by him only whose ears are attuned to the voice of God.

Let us now attend to the Lord's response to Abraham's petition for indications that he should inherit *this land.* Said the Lord, Take me a heifer of three years old, and a she goat of three years old, and a ram of three years old, and a turtledove and a young pigeon. Abraham did as he was bidden. Moreover, He divided them in the midst and laid each piece one against the other; but the birds he divided not.

It is plain that the above act partook of the nature of a sacrifice. The animals were slain and thus their blood shed. The animals taken were the same as those selected for the Levitical cultus. Finally, the sacrificial fire was supplied by Jehovah who passed between the pieces. For, though the sacred narrator makes no mention of it, these pieces must have been consumed by the fire of the burning lamp. Before this final act, however — an act by which the covenant was struck off — Abraham receives an important revelation respecting the future in so far as it had to do with his seed. This revelation is made by means of signs and the spoken word. The patriarch is first made to see and then to hear what is to befall his posterity before the inheritance will be placed in its possession. The articulate word is added by way of an interpretation to the signs. Vultures came down to spoil and prey upon the carcases representing in their totality the seed and in the last instance Christ. Further "when the sun was going down a deep sleep fell upon Abram; and, lo, a horror of great darkness fell upon him." This spectable and this experience is explained by Jehovah. Abraham must know of a surety that his seed will be a stranger in a land not theirs. They will serve the people of this land and be afflicted by them four hundred years. That nation whom they shall serve, the Lord will judge: and afterward they shall come out with great substance. Abraham, however, shall go to his fathers in peace, and be buried in a good old age. His posterity shall come hither again in the fourth generation: for the iniquity of the Amorites is not yet full.

Attending to the above revelation of the redemptive purposes of God, we perceive at once that it constitutes a distinct advancement upon those given in the past to Abraham. God's way with his seed is to partake of the character of a redemption or salvation, which this patriarch is now taught to define as a deliverance from the greatest evil — cruel bondage — and a bringing into closest proximity to the highest possible good — life with God in Canaan.

What is more, Abraham is made to see that God's way with his offspring is to be congruous with the strictest kind of justice, so that its salvation, when finally completed, shall have brought into relief that Zion is redeemed with judgment, and her converts with righteousness. For, whereas this seed belongs to Jehovah, His delivering it from bondage will be a just act. Further, He must and will judge the oppressor for having held captive and afflicted his people and will through his judgments bring deliverance. Also the extirpation of the tribes possessing the land into which He will bring the liberated captives, will be just, as these tribes shall have filled their iniquity. Finally, this seed shall even receive a recompense for the services rendered the oppressor. They shall come out with great substance.

It is plain that with this appearance of Jehovah an amazing amount of light was thrown upon the future course of events respecting Abraham's offspring. Questions which must have arisen in Abraham's soul as often as he would contemplate the promise, were now answered. It must have occurred to him, to illustrate, that the land he was to inherit, was the lawful possession of the Canaanites. How would Jehovah dispose of these tribes? To be sure, the earth and its fulness is the Lord's. He is the living God who doeth according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth, whose hand none can stay and unto whom none can say, What doest thou? Nevertheless, He was never yet known to exercise His sovereignty in such a way as to give man a *just* reason for complaint. He has mercy upon whom He will have mercy, and whom He wills he hardens. Yet, he hardened, is a sinner whose sin enters in, not to be sure, as a *determining factor* but surely as a *good-enough reason.* As to the Canaanites, as often as Abraham would contemplate their future, the question must have arisen in his mind how God could make away with them without furnishing the world looking on with the semblance of a reason for accusing Him of dealing unfairly with his creatures. He now knows.

His seed will not be brought hither until the Amorites are ripe for judgment, so that their destruction will be a matter of justice.

On the other hand, with this fuller light, Abraham was more than ever now in the need of some tangible indication that in his generation he would inherit the land. For from the point of view of nature, at least, the difficulties now standing in the way of the fulfilment of the promise were insurmountable. Before bringing hither his need, the Lord shall have to deliver it from bondage. In the meantime the Amorites will continue to multiply so that at the end of four hundred years their number will be so great as to make it possible for them to frustrate any attempt on the part of the invader to gain a foothold in Canaan. However, Abraham believed the Lord, was convinced that nothing was to wonderful for Him. Nevertheless he was in the need of some reassuring sign without which his faith would not break out. This sign Abraham receives. When the sun went down and it was dark, behold a smoking furnace, and a burning lamp that passed between these pieces. This sign, too, receives an explanation in the verse following, which reads: "In the same day the Lord made a covenant with Abraham, saying, unto thy seed have I given this land . . . . "

The Lord is known to have repeatedly availed Himself of fire and smoke to make His presence known unto man. He spoke to Moses from out of the burning bush; and to Israel from out of the fire and smoke enveloping the summit of the Mount. The cloud and pillar of fire by which Israel was guided through the desert was an emblem of the presence of Jehovah. Fire and smoke tell us something about God, — smoke, that He is accessible to Himself only; and fire, that He is holy God, — the destroyer of the wicked, the Saviour, and purger of His people; their life and their light.

It was Jehovah, then, or rather the symbol of His presence, who passed between these pieces. The act was understood by Abraham for it was the ceremonial of the covenant which in those days was officially struck, or cut when contracting parties passed between the dead animals with the imprecation that in the event of a breach, it might be done to them as to these animals. So then what the scene, enacted before Abraham's face, was meant to bring home to his heart, was that Jehovah officially established with him a covenant.

God bound to man and man to God by eternal ties of friendship and love, — that is the covenant as to its essence. Its formal and official establishment was an occurrance consisting in Jehovah passing between the pieces and declaring unto the ill-deserving yet elect patriarch and his seed. I am thy God and thou art my people.

This covenant as to its origin, realization and constancy is God's not man's. He quickened and calls. By His grace the pride of our hearts is thawed out, so that we deem it a blessed thing to belong to Him, and to be of His party. By His Spirit do we say, Abba, Father. In His power are we kept. He is the life of our life and the strength of our strength. His will is our law and His word the lamp for our feet and the light on our path. With His truth our loins are gird about. His righteousness is our breastplate and with His gospel do we shod our feet. Our shield is the faith He gives, and our helmet the hope He implants in our bosom; and in His Spirit do we pray, in His Christ we conquer; and His grace reaches us through His cross. Forsooth, the covenant is God's. Hence, He alone was seen to pass between the pieces.

The covenant is no contract consisting of a number of articles to which two parties of equal rank contributed, passed judgment upon, and finally agreed to accept as a basis of co-operation. The eternal covenant of friendship is an indissolable bond of love that constitutes God and the ill-deserving yet elect and quickened sinner a single party in which the covenant-God, to be sure, has the priority and all the say in that He is man's Maker and Lord supreme. This covenant is God's from every conceivable point of view. He sets the requirements. His will is law. He sets up his kingdom in the hearts of his elect one and thus constitutes them his servants and friends. The covenant blessings are His, having accrued from the life and death of His Son in whose blood the covenant is sealed. These features were presented to Abraham's eye by the Lord's passing between the pieces and through blood.

The covenant, established with Abraham as the representative of all the believers, was published on the day of man's fall. The Lord's transactions with Abraham merely served to give to it a perculiar official character. What is more, he with whom the Lord officially negotiated, is one who in the past had shown himself up as a man of great faith and thus fit to act as the representative of all believers.

It is a blessed thing to have God as a covenant friend. For fallen man is in bondage. Scripture depicts him as being blind, and poor and naked and guilty and thus miserable. To such a one God is a friend. And such a friend. He redeems, quickens, pardons, and cleanses that sinner in the blood of His Son. He takes that sinner made perfect into His home to be unto him a close companion forever.

As for Abraham, let him be careful in nothing. For He whom he sees passing through the pieces is Jehovah. Let this patriarch then take home to his heart that the immutable and almighty God is his covenant friend. All the difficulties standing in the way of the fulfilment of the promise shall be surmounted. That nation shall be judged and made to release its hold upon his seed. They shall come out with a great substance. The journey through that terrible desert shall be safely made. For He shall bear them on eagles' wings; implant in their bosom a new hope, heal their diseases, gird them on with strength from on high, protect them against the fury of their enemies and

bring them hither. For Jehovah is their friend.

We, too, were in bondage to sin; poor, blind, sick, and naked. But He who passed between the pieces is our covenant friend, —the great and almighty Jehovah. And such a friend! He brings us out of the house of our spiritual bondage, and watches over us with a paternal care as we journey through this world. He prepares a table before us in the presence of our enemies. He leads us on the way everlasting and thus brings us to Himself. So it is a blessed thing to have Jehovah as a covenant friend.

But is Abraham and his seed of themselves a people of superior virtue that Jehovah should select them to lavish upon them His love? No, indeed. Of themselves they are as worthy of death as that nation whom Jehovah shall judge and as those tribes whom He shall destroy. For this reason the covenant was not officially established until after the sacrificial victims had poured out their innocent lives. The covenant, then, is again sealed in blood. Let us once more fix our mind upon the mode of thought circulating through the sacrifice. It defined God as a being capable of a love able to forgive and to bless the sinner covered by innocent blood. And he feeling the need of this blood was one with a deep sense of his guilt who recognized that the sinner's only way of approach to God is the way that leadeth through the veil, that is, His flesh. The expiatory sacrifice, then, was meant to demonstrate that the soul that sins shall die, that without the shedding of blood there can be no remission of sin; that, finally, man walks in the light of Jehovah's countenance sprinkled with the innocent blood of an animal. That Abraham had understood and had taken home to his heart the speech of the expiatory sacrifice is certain. He, then, with whom Jehovah established his covenant is one feeling the need of the blood as a covering for his sin.

It is only in conjunction with blood and with one feeling the need of the blood as a covering that Jehovah could establish his covenant. And as often as the covenant was established anew, blood would be shed.

The very first promise of redemption made was sealed in blood. "In his admirable wisdom and goodness," to use the words of the Confession, "seeing that man had thus thrown himself into temporal and eternal death, and make himself wholly miserable, He was pleased to seek and comfort him, when man trembling fled from his presence, promising that He would give His Son, Who should be made of a woman, to bruise the head of the serpent, and would make him happy." Of this promise God immediately gave to man a sign and placed upon it His divine seal when He made coats of skin to clothe them with. Clothing so obtained, had necessitated the giving up of life on the part of an inferior yet innocent living creature. Its death then was indeed to ally man's fear. In covering man's bodily shame, God declared that He cancels and removes the sin that was causing the uneasiness, so that in the covering of man's flesh, man receives a sign of the gift of God's gracious pardon.

Noah builded an altar to the Lord; and took of every clean beast, and of every clean fowl, and offered burnt offerings upon the altar. And the Lord smelled a sweet savor and thereupon did he establish with Noah the covenant. And likewise was this covenant of Sinai dedicated with blood. The blessings then promised to Abraham were and had been from the beginning associated with blood, so that Abraham would not escape the conclusion that the good to come into his life, he had forfeited; that his salvation necessitated the death of the innocent.

The smoking furnace and the burning lamp were not the only indications that redemption was in progress. There were others. The Amorites were filling their iniquity. The exponents of common grace shall have to admit that at least among these tribes the restraining (common) grace of God was not operative. According to the Apostle Paul, the church of the new dispensation encounters an identical phenomenon. He says that the day of the Lord shall not come, except there be a falling away first, and that man of sin be revealed, the son of perdition; that there is at work a mystery of iniquity.

The revelation given to Abraham was a prophesy. The Lord made known to him what would befall his seed ere this land would be placed in its possession. The future is known to the Lord because He determined what that future would be. History in all its details is the realization of an all-embracive, efficacious, immutable, sovereign, wise, and good counsel. In order to stimulate faith in this counsel of His, the Lord tells His servants what will shortly come to pass. It is this coming to pass of what He predicts that constitutes the unmistakable evidence that He reigneth. And if He reigneth,

> He is our refuge and our strength,
> Our ever present aid.
> And therefore, though the earth remove,
> We will not be afraid;
> Though hills amidst the seas be cast,
> Though foaming waters roar,
> Yea, though the mighty billows shake
> The mountains on the shore.

It is this coming to pass of what He predicts that tells us so plainly that He is moving with certain tread toward His goal; that He is having his way about things; that all things come by His fatherly hand. When Abraham therefore, in his generations, shall see the clouds of persecution gather, he shall not think it strange. For the Lord told him, "that they shall afflict them four hundred years."

Finally, Jehovah walked between the pieces. So it is said of Christ that he walketh in the midst of the seven golden candlesticks. The sum total of these

pieces as well as the candlesticks signify the church in all its parts. Jehovah walketh in the midst of the churches to know their works, and their labor, and their patience, their faults and backslidings, and to comfort, encourage or admonish as the occasion might require.

G. M. O.

DE UNION-KWESTIE ONDER ONS

Er is zoo langzamerhand in onze kringen een union-kwestie opgekomen.

Eerst scheen dit heelemaal niet zoo te worden. We bedoelen, dat het in den eersten tijd van ons bestaan als kerken er heelemaal niet op geleek, dat de vraag van onze verhouding tot de unions een kwestie zou worden, een probleem, waarover de geesten het niet eens zijn, waarmede we aan het worstelen zouden geraken en keer op keer op onze vergaderingen een rapport zouden moeten hooren.

De zaak der unions werd op een onzer eerste vergaderingen opgebracht, en daar ook feitelijk even afgehandeld, zoo ongeveer in vijftien minuten. Er werd eenvoudig uitgesproken, zonder slag of stoot, dat het lidmaatschap der union niet bestaanbaar is met het lidmaatschap onzer kerken.

En zoo staat de zaak thans nog.

Het kan zijn nut hebben, dat we op dit feit aanstonds wijzen. Er is in onze besluiten nog niets veranderd. Officieel staat de zaak nog even zoo als op die vroegere vergadering werd besloten. Geen lid onzer kerken kan lid der union zijn.

Was het jeugdige overmoed, die ons bezielde, toen we dat besluit namen? Was het misschien de onbedachtzaamheid der jeugd, die geen gevaren kent en geen problemen ziet, die bij ons aanleiding werd tot het nemen van dit besluit?

't Zou haast zoo schijnen.

Want, ofschoon dit besluit nimmer werd herroepen, toch heeft zich de union-kwestie onder ons langzamerhand ontwikkeld tot een probleem. 't Is schijnbaar toch zoo eenvoudig niet, als we ons eerst wel voorstelden, om in deze zaak tot het rechte eind te komen.

Eerst kwam de eisch: gronden voor dat besluit aanvoeren, s. v. p. De Classis had zoo maar een besluit genomen, had zoo maar iets uitgesproken, had er nota bene niet eens aan gedacht, dat onze menschen ook misschien wel eens konden vragen: maar waarom is lidmaatschap eener union niet geoorloofd? En die vraag kwam toch, en kwam in den vorm van een eisch, dat zij voor hare besluiten gronden zou aanvoeren.

Zoodoende kwam het paard toen achter den wagen: eerst kwam het besluit, toen de vraag: waarom werd dat besluit genomen? 't Ding stond zeer kennelijk op zijn kop.

Maar de Classis heeft haar best gedaan. Zij ging aan 't ploeteren. Ze benoemde een commissie, om die zaak te behartigen en gronden aan te voeren voor het eenmaal genomen besluit. 't Lijkt wel gek, maar 't is toch zoo, en het is wel eens goed, dat we onze eigene dwaasheden ons eens voor de aandacht stellen.

De commissie, door de Classis benoemd in deze zaak, ging ook aan 't werk. Eerst wel heel langzaam, alsof ze er niet veel zin aan had. De stok der Classis moest er zoo nu en dan eens achter. Maar eindelijk kwam ze toch met iets. Ze las ons een stuk voor uit den Standard Bearer en verzocht de Classis dit genoeg te vinden en aan te nemen als grond voor het genomen besluit.

De Classis bedankte hiervoor. Ze zond hare commissie weer aan den arbeid en nu met de zeer bepaalde opdracht om met de stukken te bewijzen, dat de unions niet deugen, en dat een Christen zich niet bij haar kan aansluiten.

Weer werkte de commissie, nu wat ijveriger. Ze kwam met haar rapport op de Classis, die te Hull vergaderde in het begin van het jaar 1929. Ze had thans officieele stukken der unions en voerde die aan als bewijs, dat het besluit der Classis op deugdelijke gronden berustte.

De Classis had echter een lesje geleerd.

Zij was niet meer zoo haastig met het nemen van besluiten als vroeger. Daarom besloot ze om het rapport der commissie eerst voor de aandacht van de verschillende kerkeraden te brengen en te vragen: is 't zoo goed? Dit mag tot eere der Classis gezegd worden. Zij mag wel eens een flater begaan, zij wordt ook door ondervinding wijs. En dat is een verblijdend teeken.

Maar toen werd het er nog niet beter op.

Onderscheidene kerkeraden vergaten intusschen, waarover het eigenlijk ging. En in plaats van te antwoorden op de vraag, die door de Classis hun was voorgelegd, namelijk of de gronden voldoende waren voor het vroeger genomen besluit, brachten onderscheidene kerkeraden heel de kwestie van wereldsche vereenigingen ter sprake.

Dat was een breed veld.

Door zulke instructies werd een ruime weide aan de Classis aangeboden. En zij liet zich verleiden, om ook hierin te gaan grazen naar hartelust.

En onder 't grazen verdwaalde ze, of scheen het maar zoo? Ze heeft genoeg van 't grazen en wil er weer uit, maar ze kan uit- noch ingang weer vinden.

De heele kwestie werd weer naar een commissie verwezen. En de commissie verrichtte weer arbeid. En met de resultaten van dien arbeid kwam ze op de vorige vergadering. Ze had een breed en wel uitgewerkt rapport. En ze was niet tweeslachtig. Ze ging van eenheid van beginsel uit. Ze wilde radicaal doorwerken. Alle wereldsche vereenigingen veroordeelen. Alle lidmaatschap aan zulke vereenigingen met den ban treffen.

En weer keek de Classis alle kanten heen. Ze kon het nog niet zoo zien als de commissie. En ofschoon de

commissie haar rapport kranig trachtte te verdedigen, toch mocht het haar niet gelukken, om een einde te maken aan de zaak. Weer was het einde, dat het rapport naar de kerkeraden werd verwezen, om op de volgende Classis met advies te dienen.

Zoo liggen ongeveer de feiten.

En nu willen we onzen Standard Bearer te hulp roepen.

Die weet nog al eens raad. Misschien, dat hij ons hierin ook wel van dienst kan zijn. Wij openen hiermede officieel ons blad voor ieder, die in deze kwestie iets op het hart heeft en het op een dragelijk fatsoenlijke wijze weet uit te drukken. Al komt er dan misschien geen directe oplossing, dat geeft toch lucht aan 't beklemde gemoed. En ik heb wel gemerkt, dat er ook hier heel wat stuurlui aan wal staan, die 't Classicale scheepke wel meenen te kunnen besturen, hadden ze slechts een kans. Ze zouden bijna door de branding heen in zee willen springen, om eens even aan dat stuur te mogen staan.

Welnu, hier is de kans.

De Standard Bearer is niet bang.

En het is een zeer goed middel om zijn hart eens lucht te geven. Hoe vrijer hoe beter. Daar is ons blad voor.

Intusschen willen wij zelf de discussie beginnen en eenige leiding trachten te geven. Ge behoeft echter niet te wachten, totdat de Standard Bearer officieel is uitgesproken. Val hem maar gerust in de rede. Hij kan heel wat staan en is voor een kogeltje niet bang.

Hij mag zelf ook graag schieten.

Wij willen daarbij uitgaan van het laatste rapport, dat op de vergadering der Classis werd geleverd.

En we geven het hier in zijn geheel weer:

"Aan de Classis der Protestantsche Gereformeerde Gemeenten, te houden op 5 Febr. 1930, te Grand Rapids, Mich.

"Eerwaarde en waarde broeders!

"Zooals de Classis weet, werd er op de Classis-vergadering van Juni, 1927 een besluit genomen, dat een lid onzer kerken geen lid der Union mocht zijn. Dit besluit werd genomen naar aanleiding van eene instructie van Munster, Ind., dienaangaande.

"Daar het vooralsnog aan gronden voor genoemd besluit ontbrak, benoemde de Classis eene commissie om van de zaak studie te maken en objectieve gronden aan te voeren uit literatuur en reglementen der labor unions, met het doel om dit besluit van een fondament te voorzien. Genoemde commissie rapporteerde een en andermaal en het laatst op de Classis-vergadering van Febr. 1929.

"Aangaande dit rapport werd op die vergadering besloten om het, namelijk het rapport, per copie te verzenden aan de verschillende kerkeraden, opdat deze over de gronden tegenover de labor unions in genoemd rapport vervat een oordeel zouden vellen, om hiervan de naastvolgende Classis te verwittigen.

"Dienaangaande dienden de onderscheidene kerkeraden hunne instructies in op de vergaderingen der Classis in Juni en September, 1929.

"Wederom werd er toen eene commissie benoemd, om deze instructies in studie te nemen, om de Classis te dienen met een rapport, behelzende het algemeene oordeel der kerken over de gronden, vervat in het rapport der vorige commissie.

"Uwe commissie rapporteert thans:

"1. Uit de verschillende instructies der kerkeraden bleek het der commissie, dat het oordeel der kerkeraden aangaande de gronden veroordeelende de unions deze voldoende achtte.

"2. Echter bleek het der commissie, dat de kerkeraden over het algemeen in hunne instructies de zaak in haar geheel op het hart schijnen te dragen, en niet alleen de labor unions.

"3. Dat ook wat de maatregelen betreft er geen eenheid van opinie heerscht, daar er teveel verschil aanwezig is over de vraag over welke vereenigingen men het eigenlijk heeft, en het dus onmogelijk is, het lidmaatschap van zulke vereenigingen eenparig te beoordeelen.

"Uwe commissie wil dit gaarne duidelijk maken uit de verschillende instructies, indien dit wordt vereischt.

"Uit oorzake van de eenheid der instructies op het punt van de noodzakelijkheid om de zaak als geheel te behandelen, biedt uwe commissie u het volgende aan.

"ADVIES.

"De zaak tot op heden:

"Allereerst is uwe commissie van oordeel, dat het vorige besluit dient herroepen te worden.

"1. Omdat, zooals de notulen aangeven en zooals de Classis weet, genoemd besluit genomen werd, alvorens men overtuigd was van de gronden, die tot bewijs moesten dienen, om de wijsheid, rechtvaardigheid en gevoeglijkheid van genoemd besluit te staven.

"2. Dat juist alleen zulke gronden voor een kerkelijk besluit aan zulk een besluit recht van bestaan en handhaving kunnen geven dus vóór, niet na, het nemen van een besluit moeten gezocht worden.

"3. Dat het in de toekomst blijken zal, dat indien zulk een besluit niet in het bewustzijn en de overtuiging der kerk leeft en op deugdelijke gronden berust, het in het practische leven het gevolg zal hebben, dat zulke besluiten eenvoudig worden veronachtzaamd of ook blindelings worden uitgevoerd uit gehoorzaamheid aan eene hierarchische macht.

"Ten tweeden is het de overtuiging uwer commissie, dat in verband met het zoeken naar gronden vóór het genomen besluit de geheele zaak in een verkeerd spoor werd geleid.

"1. Het is de overtuiging van uwe commissie, dat het besluit van 1927 meer voortkwam uit een zeker enthusiasme in den strijd dan uit den drang der omstandigheden en dat het daarom voorbarig was.

"2. Dat uwe vorige commissie in haar wel te begrij-

pen verlangen, om aan de opdracht der Classis te voldoen en objectieve gronden voor het besluit aan te voeren, juist onderwerpelijke en geen voorwerpelijke gronden heeft aangevoerd:

"a. Genoemde commissie biedt als gronden aan eenige uittreksels van reglementen en besluiten der labor unions;

"b. Terwijl naar het oordeel uwer commissie de orde der zaken moet worden voorgesteld als volgt:

"(1) Menschen zonder genade;

"(2) Vereeniging van zulke menschen zonder God en Christus.

"(3) Vandaar, goddelooze reglementen, verkeerde besluiten en actie.

"Ten derden is uwe commissie er van harte voor om het vroeger genomen besluit te herroepen:

"1. Omdat uit de instructies der kerkeraden duidelijk blijkt, dat men eigenlijk geen raad weet met de zaak, enkel beschouwd uit het oogpunt van de labor unions.

"2. Het bovendien duidelijk blijkt uit de instructies, dat de kerken in het algemeen het niet voldoende achten, om alleen over de labor unions te beslissen, maar verlangt, dat de zaak in haar ganschen omvang voor de aandacht der Classis zal worden gebracht.

"B. Echter is uwe commissie er van overtuigd, dat onze kerken een positief standpunt moeten innemen aangaande de zaak als geheel, en uwe commissie komt daarom tot u met het volgende advies:

"1. Dat onze kerken, in het licht der historie en volgens hare eigen positieve overtuiging, bovenal omdat zij door Gods genade meer licht hebben ontvangen aangaande de antithetische ontwikkeling der dingen, het als hare bijzondere roeping hebben te beschouwen en te aanvaarden, om het beginsel der antithese niet alleen meer en meer leerstellig te ontwikkelen, maar ook voor God en de wereld met het leven te verzegelen, opdat onze belijdenis in het leven rondom ons haar doel moge bereiken in het veroordeelen der tegenstanders en het trekken der liefhebbers van de eere Gods.

"2. Dat krachtens dit beginsel de kerken het als hare besliste overtuiging uitspreken, dat alle vereeniging, samenkomst of verbintenis, wier begin niet is in den Naam des Heeren, en wier standpunt geestelijkzedelijk in strijd is met onze beginselen, beschouwd moet worden als staande in het teeken van de ontwikkeling van den Antichrist.

"3. Dat de kerken het als haar standpunt uitspreken, dat een ieder, die zich formeel aansluit bij zulke organisaties, hare reglementen aanvaardt als de zijne, ten volle verantwoordelijk is voor hare besluiten en actie, en daarmede verklaart door belofte en daad zijn heil voor de krankheden der menschheid vanwege de zonde elders te zoeken dan in het Kruis van Christus.

"4. Dat de kerkeraden belast zijn met het heil der zielen in de gemeenten, waarover zij gesteld zijn en daarom verplicht zijn zulke geloovigen, die in deze netten verward raken, door onderwijzing en vermaning daaruit te verlossen, en zulke leden, die na langduriglijk bearbeid te zijn, en waarvan de kerkeraden met zekerheid mogen constateeren, dat zij wel het licht van deze dwaling kunnen zien, maar nochtans in haar blijven volharden, te beschouwen als vijanden des bloeds van Christus, en met hen dienen te handelen naar het uiterste van de censuur.

"5. Dat echter gewaakt moet worden, dat door prediking en onderwijs het peil der gemeente op zulk eene geestelijke hoogte staat, dat deze actie tegenover wereldlijke vereenzelviging uit het midden der gemeente opkome, en altijd den weg van Matth. 18 volge.

"6. Dat wij nimmer mogen dulden, dat de kerk ook maar den schijn op zich zou laden, dat zij, door ineensmelting met de wereld door middel van vereeniging, eenig ander geneesmiddel of bron van redding erkent voor de zonde en hare gevolgen, dan het Kruis van onzen Heere Jezus Christus.

"Onderdanig,

"Uwe Commissie."

De Standard Bearer is zoo vrij geweest, om hier en daar in den vorm eenige veranderingen aan te brengen, waar deze niet al te zuiver was. Bedoelde veranderingen hebben echter geen invloed op den zin van het rapport.

H. H.

Uitgaande van de Mannenvereeniging der Prot. Gereformeerde Kerk te Hudsonville, Mich., hoopt

DS. H. HOEKSEMA

eene rede te houden in de Hollandsche taal.

Onderwerp: "Het Vloekloon van den Goddeloozen Weldoener."

Datum: Dinsdagavond, 7:45, 29 April 1930.

Plaats: De Prot. Geref. Kerk te Hudsonville.

Wat geeft het kind er om of het daarbuiten stormt, wanneer de moeder het koestert en wiegt in hare armen? Zoo zullen ook wij ons niet bekommeren om de stormen des levens, hoe ruw zij ook mogen bulderen, als God ons behoedt en verzorgt en ten schild is.

IN MEMORIAM

Den 18en Maart, des morgens om 6 uur, nam de Heere van ons weg onze lieveling,

INA,

op den leeftijd van 21 maanden en 18 dagen.

Denzelfden dag, 3½ uur later, kwam nogmaals de Engel des doods en nam onze Baby van 24 dagen.

Wij zijn diep bedroefd, onze harten bloeden; we wenschen echter Gode te zwijgen, Die geen rekenschap geeft.

Ps. 103:3 berijmd.

De bedroefde Ouders,
Mr. en Mrs. Edw. Dykstra
en Kinderen.

Perkins, Iowa.

DOOMED TO EXTINCTION

Stanley High, who as secretary of the Methodist Episcopal Board made extensive tours of Asia, Africa and Europe, and reported to have visited practically every mission station on the three continents, maintains that the little corners of the Kingdom of God established by missionaries on earth are doomed to extinction. The gifts of the protestant churches to foreign fields have declined — collapsed. According to High the cause of this decline is that the medical scientist has been substituted for the evangelist. The individual, life-changing process — the transforming gospel of Jesus Christ comes in for a decidedly minor emphasis. What Stanley High would have the church do is to return to the primary business for which missionaries went out to the field, which business was evangelical. Says he:

"The primary business for which missionaries went out to the field, and for which we gave of our resources to support them, was evangelical. Soon or late, as we knew, these peoples, however backward, might be able to run their own schools and man their own hospitals. One thing — and one thing only we had, uniquely, to give them. That one thing was the transforming gospel of Jesus Christ.

"Unfortunately for our missionary program, and also, I believe, for our own souls, this fundamental purpose has been slipping more and more into the background. What are the concerns of the mission board and the mission agency? To what do we tie up our present-day appeals for money? Isn't our language, to-day, the language of ecclesiastical institutionalism? And are not our major missionary energies devoted, these days, to the perpetuation of these institutions? Where does the individual, life-changing process — which, I repeat, is the only fundamental thing that the Christians of the West have to give to the non-Christian world — just where does that regenerating process come in? Well, in my estimation it comes in for a decidedly minor emphasis. And a declining missionary income which is only a reflection of a declined missionary interest is the result."

Gen. Jan Smuts, on the other hand, is of the conviction that the old type of missionary no longer responds to the needs of Africa, that for the African no less than for the European the teachings of the gospel is not enough, that more and more the scientific and medical aspects of mission work are coming to the fore. that the true ruler of Africa today is the medicine man, that the only man to fight him is the scientific medical man. We quote him:

"The Christian missionary has, after a century of ceaseless effort, not yet succeeded in making any deep impression on Africa. Compared to the enormous progress and still rapid spread of Mohammedanism, his success is not very striking. These words may sound cold and unsympathetic from one who believes that the message of Christianity is and remains the greatest inspiration of the human race. But we must face facts. Mohammedanism is already in solid and uncontested possession of Africa from the Mediterranean to the tenth parallel or north latitude, and to the south of it is spreading more rapidly than Christianity. As a creed Mohammedanism makes a very strong appeal to the native mind, perhaps stronger than that of the highly ethical and spiritual Christian religion.

"For these and other reasons I should not think it fair to leave the fate of European civilization to the missionary alone. And the missionary of the old type no longer responds to the needs of Africa. For the African even less than for the European is the teaching of the Gospel not enough. More and more the scientific and medical aspects of mission work are coming to the fore.

'The true ruler of Africa today, as he has been for thousands of years in the past, is the medicine man. and the only man to fight effectively is the scientific medicine man. It is a matter for congratulation that our Christian missionaries more and more are developing the medical side. Medical missions are the missions for Africa. The devils of Africa are witchcraft and disease, witchcraft the most demoralizing, and disease the most wide-spread and terrible . . . Christian missionaries will in future require a thorough anthropological training in addition to a general scientific medical equipment."

Let us offer our comment. We do believe that the missionary staff should include the medical scientist, especially a staff operating in those regions where the aforesaid science has not advanced beyond the hokum of the medicine man and the quack. Certainly the alleviation of bodily suffering by applied medi al science is as such a worthy enough engagement. Though the believer knows — and the knowledge is a source of great comfort to him — that all things, sickness included, come not by chance, but by His fatherly hand, he nevertheless feels it his duty to avail himself when ill of such relief as medical science is able to afford. The competent physician is a gift of God and, where grace is present, a gift of God's mercy, for the believer at home as well as for the believer in the jungles of Africa. It is inconceivable therefore that they who have been visited by divine mercy should refuse to support any truly christian project having for its aim the placing within the reach of unfortunate brethren in the faith, whoever they may be, the benefits accruing from the aforesaid science. Our merciful Highpriest administered to the needs of His people's bodies as well as to the needs of their souls. He took our infirmities and bore our sicknesses. I am not loosing sight of the fact that the cures effected by Christ differed essentially from those effected by science. Christ's cures partook of the character of the miraculous, exhibited His great power to save by mere speech, were made for the purpose of verifying His

testimony that he came from God, and were prophetic, finally, of the final triumph of grace over all manner of disease and death. Science relieves bodily pain, may arrest for a brief season the progress of a disease, may effect a temporary cure; but what science cannot do is to swallow up death unto victory as did Christ, so that the achievements of medical science will always remain more apparent than real. The reality of bodily disease and death is sin; and the victory over death and the grave is given to those only whose sins have been atoned for. Not science, therefore, but Christ is our only expectation.

Nevertheless it is a good thing for the church to add to its staff of missionaries, sent forth, the man of medical science. When in action, however, this man should be constrained by the love of Christ. His services should be mixed with the Word and thus be made to radiate and betoken the grace and mercy of the Saviour; his patients should be taught to regard the relief he brings as Christ-sent; and his hospital as an institution of Christian charity. Thus constituted by the Word the sign of divine grace, this relief, *if blessed,* will help to affect on the part of the patient, that life change.

However, when the man of medical science is dissociated from Christ and the Gospel and thus ceases to be the sign of (special) divine grace, his science degenerates into a purely philanthropic enterprise such as the world who knows not God will also stress. This process of decay is on. Medical science as cultivated on the foreign mission field, is being separated from the admixture of the Word. In the words of Stanley High, the medical scientist *has been substituted* for the evangelist. Why this substitution? Because in the words of Gen. Jan Smuts, "the Christian evangelist is not making much headway against the Mohammedan missionary. After a century of ceaseless effort, he has not yet succeeded in making any deep impression on Africa. Compared to the enormous progress and still rapid spread of Mohammedanism, his success is not very striking. The missionary of the old type no longer responds to the needs of Africa. The true ruler of Africa today is the medicine man, and the only man to fight effectively is the scientific medicine man."

The reason for the aforesaid substitution, then, is that, according to general Smuts, the Gospel of Jesus Christ has failed. So science now comes to the fore, confident of success in the face of the failure of the Gospel. O the wanton pretention of science! I admit, science may succeed in undermining the influence of the medicine man; and demonstrate to the uncivilized pagan that witchcraft is a farce. However, to enlighten and to civilize is one thing. To win a soul for Christ, quite another. If the civilized and the cultured are more susceptible to the Gospel than the uncouth savage, how do you account for the great wave of apostacy inundating the civilization of today?

I repeat, only as a sign of the grace of Christ, can medical science be of any service on the mission field. But a Christless philanthropy tends to feed the vanity and pride lurking in the bosom of the pagan. For a Christless philanthropy is a Christless science, and a Christless science is the arm of flesh in which man trusts and upon which he builds.

How do the true believers in the church feel about the above-cited change? Says Dr. High: "Foreign missions, from having been an agency of spiritual generation, are fast becoming a church-supported philanthropy. As a philanthropy it is doomed not only to failure, but to extinction. The emptying treasures of many mission boards is a tragic testimony to the fact that men and women who might be enlisted in the world enterprise that was dynamically religious will simply not give their money to one that seems to them to constitute chiefly an ecclesiastical rival of state and privately supported charities. In my opinion the dying missionary zeal of the church will not be revived without a revolution as fundamental as that which led the churches, in the first place, to dare to proclaim their Gospel to the ends of the earth."

Fact is, then, that the believers refuse to contribute to the support of a Christless philanthropic enterprise and they should. But why do not the Christless members in the church fill these emptying treasuries? For the reason that true generosity can only be long sustained by the heart and mind having been touched by the generosity and mercy of Christ. Only the purse of the believer will continue as a source of funds for any enterprise of mercy. But this enterprise must continue as a sign of the grace of Christ or the true believer withdraws his support; and the result is emptying treasures. It is the business of the believer to support philanthropic enterprises only as long as they continue to stand as the sign of true, specific Christian mercy.

What is the result of this substitution? We again quote, "The little corners of the kingdom of God established by missionaries on earth are doomed to extinction. The gifts of the protestant churches to foreign fields have declined — collapsed. Missionaries are reported tightening their belts and curtailing their plans. Some who were home on a furlough did not go back to the bush" (*The Literary Digest* for December).

It seems to me that the above report of the collapse of the aforesaid missionary enterprises is an event that the brethren in the Christian Reformed Church may well take home to their hearts. Of late, nearly every annual report of the Christian Psychopathic Hospital Association includes an address in which every distinction between Christian institutions of benevolence and worldly philanthropic enterprises is reasoned away. Attend to the following, "We may show mercy to the afflicted. 'The Lord is gracious and full of compassion: slow to anger, and of great mercy. The Lord is good to all, and his tender mercies are over

all his words.' Over against the sin of man stands the mercy of God.

'Grace flows from the cursed tree,
Grace as deep as the sea,
Grace for time and eternity,
Grace enough for me.'

"What grace is this? Both common and special grace. If God is a kind, merciful and gracious God, man His image-bearer must likewise be kind, gracious and merciful. The question may be asked here whether the unconverted world is also capable of showing mercy. My answer is an unequivocable *yea.* The heathen, though cruel, are nevertheless merciful. 'And the barbarous people showed us no little kindness: for they kindled a fire and received us every one because of the present rain and because of the cold,' says Paul of the natives of Melita who were nevertheless walking in darkness. Jesus never said in so many words that the good Samaritan of the parable was a converted man. He was simply good. There are elements of grace and mercy in the religions outside of Christendom as is evident from their hospitality and charity. Fact is that mercy is the cornerstone of all religions, and man is unretrievably religious. Mercy, sympathy, friendliness, benevolence, affibility and like virtues are not out of the devil as some would almost have us believe, but out of God. They are found on earth, in the first instance through common grace of God, and that is the grace we now deal with.

"There are good Samaritans. It is plain that Christians, who are followers of God, who is the best Samaritan, should always be found in the foremost ranks of the merciful. In other words, as the Master is our model and example, so must we be models and examples for the world" (Report of 1927, pp. 14, 15).

Here then it is averred that the Psychopathic Hospital at Cutlerville stands as a sign not of particular but of common grace. What then may be the difference between it and the philanthropic enterprises performed by the world? There is no difference whatever if he from whose address I quoted is right. What claim then has the institution at Cutlerville upon my support which any worldly enterprise does not have? Finally, if there is no difference, is not Cutlerville a needless duplication on state and other institutions? The thing for believers in our circle to do then is to withdraw their support from the enterprise at Cutlerville in the interest of one that is specifically Christian — one that stands as the sign of a particular grace. Let me warn the Christian Psychopathic Hospital Association that if it does not refrain from boasting its institution as a dispensor of a common grace or mercy, the time will come when it will find itself left stranded with an empty treasure.

One more observation. The address from which I quoted was delivered a long time ago. Why then bring it up? Because the most recent report of the Christian Psychopathic Hospital Association included an address interspersed with statements smacking of this same view, — the view, namely, that Cutlerville stands as the sign of common grace. We quote: "Through Christ, God shows mercy to all men for Christ is also the foundation of common grace." This is a mouthful even for a learned professor as Dr. C. Van Till. I wonder if the doctor would show us how to harmonize that proposition of his with the Christian doctrine of God; and with such a scripture as "I lay down my life for my sheep."

Let me quote a little more from that address of the doctor. "And yet the world cannot show genuine mercy. A bold, an exceedingly bold statement that was. But I rejoiced exceedingly and watched with eager eyes for the reaction her words would bring. I have often met not only unbelievers to whom the statement that the world cannot show genuine mercy would naturely seem absurd but also many Christians, of the variety without a cough in a carload, who would stare at you as at a sphinx when they heard a similar view expressed. 'A righteous man regardeth the life of his beast but the tender mercies of the wicked are cruel.' The parable of the rich man and Lazarus clearly shows that those in Hades cannot show mercy to one another. In that doleful abyss there is no community of interest, but a war against everyone. And in principle things are the same even upon earth. The children of the evil one do the works of their father . . . There is mercy and compassion but it is utilitarian, not genuine. As long as you are useful to me will I have mercy on you."

My readers, place alongside of the above quotation that selection taken from the address *of a long time ago,* and what do you see? A glaring contradiction. It seems to me that the exponents of the theory of common grace ought to be able to agree at least upon what constitutes the very nucleus of their theory. They ought to at least have waited with deposing office-bearers until they could agree. The one says the wicked are capable of showing mercy. The other says the wicked show no mercy.

G. M. O.

KEISTEENTJES UIT DE ROTS VALLEI

Al lang hebben de lezers van de Standard Bearer op den uitkijk gestaan of er haast eens wat nieuws uit het Westen komt. Wel, jullie hebben dan dit bij ons voor dat aldaar in het verre Oosten een uitkijk te vinden is. Dat voorrecht hebben wij hier niet. Een uitkijk moet altijd wat hooger staan dan het gewone platteland, zal zoo'n uitkijk van eenigen dienst wezen. Om alhier nu een uitkijk te vestigen is geheel en al onmogelijk, want vergeet niet, wij behooren niet bij het gewone plattelandsche volk, maar bij datgene, wat nog ietwat minder is. Wij zijn vallei-bewoners, en dan ook nog wel van

geen vallei van hoogen rang, maar een die men Rots Vallei noemt.

Wij hebben dus niet het voorrecht, zooals jullie dat in het Oosten hebben, om zoo nu en dan den uitkijk te beklimmen en de verrekijkers in werking te stellen, om eens te zien hoe het met de medebroeders in den strijd gaat. Wij staren altoos maar tegen de rotsige heuvelen en bergen aan. En om nu als gewone valleibewoners die rotsige bergen en heuvelen te beklimmen, om onze hoogere Oostersche broeders wat naar de handen te kijken, en hun zoo nu en dan een stuivertje toe te reiken, om hen behulpzaam te zijn, is ook al wat gevaarlijk. Maar laat het gevaarlijke ervan nu maar eens gaan, want ieder goede strijdsheld ziet niet op gevaar, dat heeft hij voor den strijd wel over; maar hoe geheel en al onbillijk is het dat jullie, hooger-landsch volk, zoo veel verwachten uit een rotsvallei. Wat kan men toch van rotsen en keisteentjes en dergelijke dingen verwachten? O, ja, men kan zoo nu en dan wel eens op zoo'n rots leunen, wordt men wat moe in den strijd, maar daar blijft het dan ook bij. Van die rotsen en keisteentjes kan men niet verwachten, dat ze iets aan het licht zullen brengen; integendeel, ze bedekken in den regel datgene wat tot het licht gebracht moest worden. Zal hetgeen, dat ze bedekken, tot het licht komen, dan moet men ze zelf verschuiven want ze zijn stomme, levenlooze schepsels. Maar soms hebben de uitwendige dingen dan ook zoo'n invloed op die rotsen of keisteentjes dat die sprakelooze en levenlooze creaturen zouden beginnen te spreken.

Zoo staan de zaken ook nu. Zes lange maanden hebben wij geduldiglijk oostwaarts getuurd en gestaard of er misschien ook eens een brief voor de vallei-bewoners zou komen uit den tasch des Standard Bearers. Maar, helaas! ons staren en turen was tevergeefsch. En dus is bij ons de gedachte opgekomen, dat hij, die zich eertijds een vriend der vallei-bewoners noemde, nu zijn oude vrienden heeft vergeten en de band der vriendschap ergens elders heeft vastgeknoopt. Zij het dat we ons hierin vergissen of niet, wij willen onzen vroegeren vriend er toch even aan herinneren, al zij het nu ook dat hij ergens elders die vriendschapsband heeft vastgeknoopt, er toch ook mogelijkheid bestaat om die aloude vriendschapsband te handhaven. Daarom hebben wij de pen maar ter hand genomen om onze vriend en vrienden eens van ons te doen hooren, al gaat het dan ook op z'n vallei-bewoners manier en in gebrekkige taal.

Schrijven deed ik liever niet. Gaarne had ik nog eenige ntijd gewacht om dit te ondernemen. Want alles, wat mij nu op de schouders rust is nieuw, tot de allerkleinste dingen toe.

O, ja, ik hoor iemand fluisteren, jullie hebben toch ieder een kleine gemeente, dus schiet er veel tijd over om in het schrijven te oefenen. 't Is waar, de gemeenten waarin wij mogen arbeiden zijn klein. Maar aan de andere hand is het niet waar, dat er veel tijd overschiet, waarin men zich in het schrijven kan oefenen. Men moet niet vergeten dat alhoewel de gemeenten klein zijn er toch veel werk te verrichten is. Een vaste regel is het, dat wij iederen sabbat tweemaal moeten preeken, en dat werk blijft gelijk, zij het dat men een groote of kleine gemeente heeft. Naast deze arbeid ligt dan ook veel ander werk waarvoor we ons moeten voorbereiden.

Van een herder wordt zeer veel geëischt. Veel meer dan we ons hadden voorgesteld en hadden kunnen voorstellen, eer die taak ons op de schouders rustte. De kudde des Heeren te leiden moet men niet een lichte taak achten. Het is een kudde die met een grooten prijs is gekocht, en ieder schaap en lammetje wordt door den Grooten Herder voor groote waarde gehouden. Die kudde moet men leiden over moeilijke wegen, over steilten en door diepten, op hooge bergen en door rotsige valleien. De lammeren moet men wijzen op onnoozellijkende keisteenen, waarover ze zoo gemakkelijk kunnen struikelen; de schapen wijzen op machtige rotsen, waarop men niet moet bouwen en die nimmer zijn te vertrouwen. Altoos moet die kudde opwaarts worden geleid tot ze straks die eenige en alleen zalige hoogte van Sions berg zullen hebben bereikt.

Zoo dien weg beschouwende, met al zijne moeielijkheden, moet soms een jonge herder moedeloos bij de kudde nederzitten. En dan klinkt hem weer in d' ooren het woord van een medeherder, die nu dit veld verlaten heeft maar die den schrijver in het ambt heeft bevestigd, "verantwoordelijk tot den Grooten Herder voor elk schaap en lammetje!"

Dat ontstelt ons!

En dan de vraag, "en wie is tot deze dingen bekwaam?" Maar ook heeft die mederherder ons er op gewezen, dat ook hij niet en ook wij niet daartoe bekwaam waren, maar alleen Hij, die grooter is dan wij en die hulp verschaft in nood.

Dat troost ons. Op Hem vesten we ons vertrouwen.

Ziet ge, lezer, wanneer men zoo die taak beziet dan zal men ook begrijpen waarom er niet veel tijd tot het oefenen in het schrijven wordt gevonden. Dan verstaat u ook waarom een jonge herder niet haastig is de pen ter hand te nemen, maar eerst enkele maanden liever met den staf ter hand loopt.

Maar toch zal ik ditmaal even den staf neerleggen en de pen ter hand nemen.

Terwijl ik hier zit te schrijven is het rondom mij heen alles pracht en leven. De lente is het land weer binnengetreden. De winter met zijn strenge koude en zijn verschrikkelijk beeld van dood en verstijving is weer verdwenen. Zeer zeker, had de winter ook zijn aantrekkelijkheden, en sprak hij van de macht en majesteit van Hem die Zijn sneeuw geeft als wol, die den rijm strooit als asch en Zijn ijs als stukken henen werpt. Toch is de lente bijzonder aantrekkelijk, daar zij het beeld is van leven en opstanding. Ook nu leeft alles weer en is als uit den dood verwekt. Alles verkondigt de trouw van Hem wiens woord ja en amen is,

"zaaing en oogst, en koude en hitte, en zomer en winter, en dag en nacht zullen niet ophouden."

Maar niet alleen wordt Zijn trouw genoten op het natuurlijk gebied, ook op kerkelijk gebied spreekt het van leven en des Heeren zegen. Het gaat zoo goed als men maar verwachten kan. Ook in Sioux Center, waar men herderloos is, is men goed "op z'n dreef" en verblijdt men zich in des Heeren zegen. Wij zijn hier wel niet aangegroeid tot groote gemeenten, toch worden de samenkomsten goed bezocht en belooft de toekomst wel uitbreiding. De zaak, die de Heere ons heeft toevertrouwd, heeft geen dood uiteinde. Ook hier in het verre Westen niet. Overal waar men Gods volk vindt, hoort men hen spreken van die aloude Schriftwaarheden, en verneemt men, dat de oude Gereformeerde beginselen, waarvoor onze vaderen hebben gestreden, ook in onzen dag nog doorwerken. Er is een zoeken naar de aloude paden. Er is een vragen naar de zuivere verkondiging van Gods Woord, en een geklaag over de oppervlakkige en levenlooze prediking, waardoor onze dag gekenmerkt wordt.

Wat wilde de vijand dat gaarne anders hebben! Dat verneemt men aan de praatjes die men rond kan strooien, met het doel om den indruk te geven dat onze zaak haar stervensure heeft bereikt. De allerlafste dingen hoort men dan, en men vertelt ze en verkondigt ze over en over totdat hij, bij wien de leugen haar oorsprong had, ten slotte zelf meent, dat het de waarheid is. Zoo vertelde men onder laatst alhier in de vallei, dat ons kerkgebouwtje te koop stond. Zeker omdat ik de kerkekas in het eerste half jaar mijner bediening platgezogen had! Enkele dagen daarna ging het praatje rond, dat de Lutherschen het gekocht hadden. Maar van dit handelsbedrijf wist mijn kerkeraad en ik niets af, en nog veel minder de gemeente. Maar één der broederen heeft de vijanden verzekerd, dat als het ooit zoo ver zou komen, waarvan naar zijn overtuiging geen sprake is, dan hadden de Lutherschen niet de eerste kans, maar hij, en zou hij het kerkje dan alleen wel koopen en er kerk houden met zijn medebroeders.

Kan de ongeletterde schare de menschen niet verschrikken om bij ons weg te blijven, dan zorgen de leiders er wel voor dat zij ietwat in den tasch hebben om de leden hunner kerk van ons weg te houden. Dan begint men de vreeselijke leugen te verkondigen dat wij God de auteur der zonde maken. En vooral wordt dit gezegd van Ds. Hoeksema, die op een of anderen tijd dat letterlijk geleerd moet hebben. Misschien was het wel eens goed dat bovengenoemde daar eens rekenschap van gaf in de Standard Bearer.

Zoo is men dan altijd met de leugen aan 't schermen om de waarheid te bedekken, en de aloude waarheden, die, volgens hunne beschouwing geen plaats hebben in onzen modernen dag, te loochenen.

Maar hoe de leiders der andere kerk ons ook zwart maken met allerhande duivelsche leugens en zotte praatjes, en hun eigen kerken vergoden, en verbloemen, en hemelhoog houden, zoodat men bijna duizelig wordt van de hoogte, waarop die kerk staat, toch schijnt het wel dat er nog vele leden dier kerk niet tevreden zijn met die hoogte, en lang niet eens zijn met de versiering waarmede de leiders haar versieren.

Ik wilde wel eens vragen, hoe zit dat daar bij jullie? Waar komt al die verdeeldheid en ontevredenheid vandaan? Hoort men van al die verdeeldheid en ontevredenheid, dan zou ik willen vragen, hoe in de wereld, broeders, schrijft men ons een vroegen dood toe en ontzien jullie eigen toestand? Want zeker een huis dat tegen zichzelven verdeeld is kan ook niet lang bestaan. Tenminste zoo leert mij Gods Woord.

Wat?

Hoor ik iemand zeggen; er is geen verdeeldheid en ontevredenheid in betrekking tot de Chr. Geref. Kerk en haar leer? Eilieve! ga eens onder het volk en hoor al de ontevredenheid die er geopperd wordt. En dit zeg ik niet alleen van Rock Valley, maar dit is het geval in al de omliggende dorpjes. Loopt men de straat langs, dan ziet men zoo hier en daar kleine groepjes mannen druk pratende, zoo druk over het onderwerp, dat ze soms onbedacht in het midden der straat staan. De eene zwaait met de hand, een ander schudt den vinger, een derde knikt het hoofd bevestigend of haalt de schouders mismoedig op. Wanneer het nu zoo te keer gaat kan men er vast op rekenen dat ze het druk over kerkelijke zaken hebben.

En wat hoort men in het voorbijgaan?

Wat mankeert er aan onze kerken tegenwoordig? Is dat de waarheid die men in onzen dag verkondigt? Waar is die oude waarheid gebleven van onze belijdenis en Catechismus? Wanneer hoort men iets van Gods souvereiniteit en Zijn verkiezende genade? Wat wordt er op onze Theologische School geleerd? Waar het heen moet, ik weet het niet! Het gaat den grond in!

Die uitdrukkingen zijn zekerlijk wel genoegzaam om een inblik te geven in de omstandigheden der kerk. En die hoort men niet één dag maar iederen dag. Zoo zijn de omstandigheden alhier. En met alhier bedoel ik niet alleen bij ons in de vallei maar in de verscheidene dorpjes rondom ons heen. Zoo overhoorden we enkele dagen verleden een groepje in Sheldon spreken. Zoo getuigden eenige broeders van Orange City en vele anderen.

En is dit een wonder? Staat u daar versteld van, dat er zoo tegenwoordig gemopperd wordt, en geklaagd over de oppervlakkige en levenlooze prediking van onzen dag? Ik niet! Tenminste niet indien de rede, die ik enkele dagen verleden alhier in de vallei hooren mocht, een criterion is van een goede Gereformeerde rede. Zoo werd het ons wel voorgesteld door den leeraar, die den spreker aan zijn gehoor voorstelde. Ik heb hier het oog op de rede gehouden door Ds. Hylkema, predikant der Chr. Geref. gemeente te Orange City. De voornoemde spreker sprak over het onderwerp, "God's Plan of the Ages" or "A Bird's-eye View of the Bible" (Gods plan van de eeuwen, of, De Schrift in vogelvlucht, vrij vertaald).

De spreker werd aan ons voorgesteld als een man door geheel het Westen bekend als een begaafd spreker, een "Bible student," en een diepe denker. Het programma ging uit van de Engelsche Mannenvereeniging, met het doel om ons meer op de hoogte te stellen met Gods Woord, om onze mannen meer mannelijk te maken, en "to uplift the community."

Over het laatste zullen we ons maar niet druk maken. Wij laten het maar aan de "community" over of die ook "uplifted" is of niet. Toch wenschen we even te letten op hetgeen de voornoemde spreker te voorschijn bracht.

De spreker had een soort geïllustreerde rede. Een groot stuk papier hing vooraan in de kerk, waarop de spreker een schets gemaakt had van de geschiedenis der wereld, beginnende bij de schepping en eindigende bij de laatste komst van Christus. Hij gebruikte de lijn der Heilige Schrift zooveel mogelijk om de geschiedenis na te gaan. Uitstaande feiten der geschiedenis zooals, de zondeval, de vloed, enz.; mannen van naam, zzoals Adam, Kain, Abel, enz.; en koninkrijken, had de spreker op deze schets aangeteekend. Bovenaan was een roode lijn geteekend, kenmerkende de lijn van Gods verbond; onderaan een zwarte lijn, kenmerkende de lijn der wereld.

De spreker begon bij het feit der schepping. Hij verhaalde hoe God alle dingen geschapen had tot de eer en verheerlijking van Zijnen Heiligen Naam. Dit is dan ook nu nog het doel van ons zijn hier op deze aarde. De spreker haalde in verband hiermee het Evolutionisme aan, dat door hem goed bestreden en verworpen werd. Hij ging voort om te zeggen, dat God de mensch goed en naar Zijn evenbeeld geschapen had, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. Van Gods raad werd alhier niets gezegd. Toen de spreker tot de geschiedenis der zondeval kwam, begon hij zijn nieuw onderwerp met het fatale woord, "alas!"

"Alas!" de zonde kwam de wereld binnen door den hoog geschapen, doch diepgevallen engel, den duivel — Satan, de tegenstander Gods. Nu bleek het, zoo ging de spreker voort, alsof al Gods plannen vernietigd waren. Maar neen hoor, God had hierop gerekend. Hij zou zoo maar niet Zijn scheppingsplannen overgeven in de handen des Satans, maar zou Zijn schepping voortzetten, niettegenstaande Satans booze plannen. In die voortzetting der schepping zou God dan aan Satan openbaren: 1. Gods souvereiniteit; 2. De "efficacy," krachtdadigheid, Zijner genade; 3. Gods onwrikbare gerechtigheid.

Het eerste heeft de spreker aan het licht *trachten* te brengen, terwijl van de laatste twee heel weinig of niets te voorschijn kwam. Alhier kwam dan ook de belofte van het beloofde zaad, zooals die gevonden wordt in Gen. 3:15, waardoor God de Heere de strijd aankondigde, die er plaats zou hebben tusschen Hem en Satan door al de eeuwen der geschiedenis.

Spoedig begon die strijd al. Met de geboorte van Kain en Abel kwam de groote scheiding te voorschijn. De strijd tusschen God en Satan begon zich nu te openbaren. Kain, Satans man en de veretegenwoordiger der wereld, sloeg Abel, Gods man, en vertegenwoordiger van Gods volk dood. Satan had een groote slag geslagen! Maar neen, God had ook Zijn man weer klaar. Zoo ging het tot aan Noach toe, en resultaat van dien strijd was, God had één man, Satan had heel de wereld. Maar de Heere zou nu door den zondvloed op een wonderlijke wijze Zijn souvereiniteit tot openbaring brengen, en verdronk door den vloed al Satans kloeke mannen. God één, Satan niets! (Ik werd door deze voorstelling herinnerd aan de Spanjaarden, hoe die in Nederland verdronken werden gedurende den tachtigjarigen oorlog.) Maar de spreker ging voort en herhaalde hoe Satan ook weer spoedig een man had, namelijk Cham, door wien hij de strijd voortzette tegen God.

Zoo schilderde de spreker ons dan de lijn des verbonds en de lijn der wereld en de strijd tusschen die twee. Maar het eigenaardige van de zaak was, dat de lijn van Gods verbond, die rood gekleurd was, verliep menigmaal in de zwarte lijn, namelijk, de lijn der wereld. Zoo had men bij tijden een rood-zwarte lijn, of een wereld-verbonds lijn, of misschien wel een verworpene-uitverkorene lijn. Ja, ik wist ten slotte niet meer wat ik van die rood-zwarte lijn maken moest. Ik kwam eindelijk tot de conclusie, dat het misschien wel het terrein der gemeene gratie(?) was. Maar het werd nog erger. De laatste dwaling was nog erger dan de eerste, de lijn van Gods verbond verviel ten slotte geheel en al. Tot Abraham toe liep het vrijgoed door, maar na hem begon het te brokkelen, zoodat met Israels ballingschap de lijn des verbonds geheel en al niet meer op het papier geteekend werd, en de lijn der wereld aangeduid werd door een dikke zwarte lijn die tot aan Christus tweede komst goed doorliep.

Van het kruis van Christus werd heel weinig gezegd. Het centrum, waarom al de eeuwen der geschiedenis zich wentelen, werd bijna vergeten. De vervloekte kruispaal, als sterfbed onzer zonden en als wieg onzer rechtvaardigmaking, de roem der eeuwen en de troost des Christens, werd koud gelaten. Satan meende bij het kruis een groote slag geslagen te hebben, maar neen, Christus stond weer op ten derden dage.

Na enkele woorden gezegd te hebben van Nero's regeering, ging de spreker over tot de Reformatie, die hij als een fakkel geschilderd had, symbool van het licht werpen op Gods Woord. Hij haalde in het voorbijgaan Calvijn, Luther en Zwingli aan en gaf ons de ernstige vermaning mee, dat wij als kerken moesten blijven wandelen in het licht, dat deze mannen over Gods Woord hadden verspreid, en ons niet met het Modernisme moesten vermengen. De rede werd beeindigd met het gezegde, "zou men nu niet denken dat Satan de overwinning behaald heeft, maar neen, straks op het eind der tijd zal God Satan volkomenlijk aan

Zijne voeten onderwerpen en zal de souvereiniteit Gods ten volle openbaar worden."

Na de rede stond de leeraar der gemeente op, die ons den spreker voorstelde, en bedankte den redenaar voor het geleverde en verzekerde hem dat wij allen *veel* geleerd hadden, en dat het bij ons lang een diepen indruk zou nalaten. Maar niettegenstaande, dat de redenaar zoo'n diepen indruk naliet en ten slotte nog gewaarschuwd had om met het Modernisme niet mee te gaan, vroeg de voorzitter der vergadering, dat de Methodisten leeraar de vergadering zou sluiten met dankzegging. Toch werd de vergadering ten slotte nog door Ds. Hylkema gesloten wegens afwezigheid van den Methodisten leeraar.

Een diepen indruk?

Zeker, dat heeft het op ons gemaakt, maar niet zooals u dat bedoelde, broeder. Vraagt u, heeft u veel geleerd? Ik niet. En zoo zijn er vele anderen. Met eerlijkheid gezegd, kon ik niet zien waar de diepe gedachten van de zóó voorgestelde spreker te voorschijn kwamen. Het was een "bird's eye view" en ook niets meer. En indien dat naar uw inzien een criterion is van een goede, leerzame, Gereformeerde rede, dan verwondert het mij niet dat er tegenwoordig niet meer leven in de Chr. Geref. kerk is dan wat er is. Na het beluisteren van die rede verstond ik, waarom er tegenwoordig zooveel gemopperd wordt over de prediking.

Wordt Gods volk door zoo'n prediking opgebouwd? Gaat het kind des Heeren, na zoo'n verklaring van Gods plan der eeuwen, getroost naar huis, zingende: "Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen, *door U, door U alleen,* om 't eeuwig welbehagen"? Het is beslist onmogelijk.

Ds. Hylkema liet bij ons den indruk niet, dat God waarlijk souverein is. Dat kwam in heel de rede niet te voorschijn. Wij werden wel vermaand om in het licht te blijven wandelen, dat mannen zooals Calvijn en Luther over Gods Woord verspreid hadden, maar deed Ds. Hylkema dat wel? Zong hij met volle borst met Luther, in verband met Ps. 46, mee: "Een vaste burcht is Israels God, die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, den boog verbreekt, en de spies aan twee slaat, de wagenen met vuur verbrandt"? Neen! en zoo kon ik ook niet zingen van dien God, die ons werd voorgesteld. De indruk dien wij kregen, was dat Satan meer machtig is dan God. Met alle eerbied gesproken, zag ik, na Ds. Hylkema's rede, door Gods plan der eeuwen, God en Satan aan 't schaken, waarin Satan meer kunstig is dan God. En dienzelfden indruk kreeg Ds. Hylkema ook, anders had hij op het einde van zijn rede niet gezegd, "en zou men nu niet zeggen dat Satan de overwinning heeft, maar neen, straks op het eind der wereld zal God Satan volkomenlijk verdelgen."

Waar haalt Ds. Hylkema die dingen weg om Satan voor te stellen als een macht naast God? Misschien was dat wel in de "bird's eye," maar in de Schrift is het zeker niet. Indien Satan zoo wordt voorgesteld, hoe rijmt men Job 1:12, "En de Heere zeide tegen Satan: Zie al wat hij heeft, zij in uwe hand; alleen aan hem strek uwe hand niet," en Job 2:6, "Zie, hij zij in uwe hand: doch verschoon zijn leven"? Hier wordt Satan voorgesteld als zijn macht van God ontvangende, en als door Gods almachtige hand bestuurd wordende. Daarom mogen we nooit Satan voorstellen als een macht naast God. Daarom mogen we ook nooit de geschiedenis der wereld voorstellen als een strijd tusschen God en Satan. Maar dat deed Ds. Hylkema wel. En hoe kwam hij daartoe? Waarin nu ligt zijn fout?

Het antwoord op deze vraag zou meteen ook een antwoord bieden op de vraag, wat ontbreekt er aan de prediking, waarover het volk Gods tegenwoordig klaagt? Hierop zouden wij ten antwoord willen geven, dat men niet meer begint *bij* God en dat men niet meer *bij* God eindigt. Begint men *bij* God niet, dan kan men onmogelijk *bij* God eindigen. Die twee gaan altijd hand aan hand. En daar ontbrak het ook juist aan in de rede over, "Gods plan der eeuwen." Zeer zeker. Ds. Hylkema begon wel bij de schepping en zeide dat God totaal alles geschapen had. Maar dat is het begin niet. Wij hebben totaal niets gehoord dat er achter die schepping een *radende* God staat. Daar moeten wij beginnen. Uit die *radende* God moeten niet alleen, maar *kunnen* ook alleen alle dingen verklaard worden, want Hij is de Oorzaak aller oorzaken. Beginnen we nu bij die radende God dan kunnen wij, en dan ook alleen, beginnen te spreken over het onderwerp, "Gods plan der eeuwen." *Dan* komt men op de lijn der Heilige Schrift en krijgt men geen "bird's eye view."

Nu willen we hier niet mee zeggen, wanneer wij beweren, dat alle dingen uit God verklaard moeten worden, dat de dingen op Pantheistische wijze als uit Gods wezen voortvloeiden, maar wel zoo, dat achter alle dingen de radende God staat, die al Zijn welbehagen doet. Dat raadsplan stelde alle dingen een doel, een einde, een bestemming, en op dat einde zijn in den raad Gods alle dingen aangesteld. Van het begin tot het einde werken alle dingen mede om de schepping naar Zijn raad op de plaats harer bestemming te brengen. Dat is het standpunt der Heilige Schrift.

Op dat standpunt der Heilige Schrift wil de Chr. Geref. Kerk in onzen dag niet staan. Op dat standpunt ging Ds. Hylkema ook niet staan. Naar ons inzien nam hij zijn standpunt in Dr. A. Kuyper's "Gemeene Gratie." Daarin leert Dr. Kuyper immers ook heel uitdrukkelijk, dat God de Heere in weerwil van alle pogingen van Satan en zonde Zijn oorspronkelijke scheppingsgedachte uitvoert. Ofschoon de duivel zich er tegen kampt, doet God Zijn schepping toch ontwikkelen en doet Hij haar het doel der bestemming bereiken, die zij ook zonder de zonde bereikt zou hebben. Dit doet God dan eenerzijds, volgens Kuyper's beschouwing, door de bewarende en weerhoudende kracht der gemeene gratie, waardoor de schepping voor verwoesting bewaard blijft, en in weerwil van de zonde haar oorspronkelijke bestemming bereikt, en anderzijds door

de reddende kracht der bijzondere genade waardoor de schepping weer verlost wordt uit de macht der zonde en des duivels.

BENJAMIN

(Wordt vervolgd.)

INGEZONDEN

Geachte Redacteur!

Vergun mij s. v. p. enkele gedachten, in betrekking tot uw naschrift op mijn ingezonden stuk, te openbaren.

In de eerste plaats betreffende den weg, dien ik zou willen inslaan om tot dat voorgestelde doel te komen. In mijn schrijven is een kleine tusschenzin vergeten, en wel deze: "met goedkeurig der classis." Schrijver dezes stelde zich de zaak zoo voor. We hebben eene zendingscommissie. Er is zeker niets tegen, dat de gemeenten voorbereidende maatregelen tot dit doel nemen, zoodat de Zendingscommissie met dit advies op de a.s. Classis zou kunnen verschijnen. Zouden we moeten wachten met dit alles tot na de Classis, dan verloopt er weer heel wat tijd over en volgens mijn ernstige overtuiging heeft de zaak des Konings haast.

Ten tweeden over "den bewusten zin" in mijn ingezonden stukje.

Ik wil, geachte Red., gaarne bekennen, dat ik het oog had, op de komst van Ds. Atherton.

Nu leefde ik, en zeker de meesten van ons volk met mij, in de veronderstelling, dat Ds. Atherton hier kwam tot bevordering van onze zaak. Is dat echter niet het geval, wat is dan het eigenlijke doel zijner komst? Enkel om een paar lezingen te houden?

Ik had me voorgenomen en was er reeds mede bezig, om een opstel te leveren op de Holl. Mannenver. over het onderwerp: "De Sovereign Grace Union en Onze Drie Formulieren van Eenigheid." Ik heb dat laten vallen, nadat men besloten had het verzoek tot Ds. Atherton te richten om hier te komen. En nu zou ik er ook niet op terug zijn gekomen, had Ds. Hoeksema zelf niet geschreven, dat zijn eerw. in de naaste toekomst er over wil schrijven, dat o. m. Ds. Atherton wel degelijk een van de onzen is. En dan zou ik in dat schrijven gaarne de volgende vragen zien beantwoord:

1. Waar staat de S. G. U. op het stuk van het probleem der zonde? Komt deze voort uit het plan Gods of uit de voorkennis Gods? Het antwoord hierop beslist voor mij of ze al of niet met beide voeten op het stuk der Souvereine Genade staan.

2. Hoe staat de S. G. U. met betrekking tot de leer der Algemeene Genade? Maken ze niet, gelijk Ds. Schilder, onderscheid tusschen zegen en zegen?

3. Wat is hun standpunt aangaande de verbondsgedachte?

4. Waarom vormt de S. G. U. geen kerkverband met de drie kenmerken der ware Kerk? Wij gelooven toch, dat de Kerk, d. i., de gemeente van Christus zelve alle werk door middel van het ambt verricht en eene vereeniging kan als zoodanig niet optreden.

Zie, geachte Red., zulke en andere moeilijkheden, komen bij mij uit beginsel voort. Ik zou niets liever willen dan ook in dezen met de meerderheid te kunnen samen werken.

Toen ik zoo oud werd, dat ik zoowat op eigen beenen kwam te staan, zeide mijn vader: "Jongen, denk er om, het is gemakkelijk om met de meerderheid 'ja' te zeggen, maar indien er iets is, dat naar je innigste overtuiging niet in den haak is, zeg dan 'nen.' "

O, ik weet het wel, dan is en wordt men niet populair, maar daar gaat het ook niet om.

Ook in dezen meen ik, dat men bezig is, het werk, dat de Heere ons op de handen heeft gezet, te verwaarloozen en onze beginselen te verloochenen. De heilige overtuiging, dat onze zaak de zaak des Heeren is, en de liefde mijns harten voor deze beginselen, doen mij deze letteren uit de pen vloeien.

Met liefde en hoogachting,

Uw broeder in Christus,

J. CAMMENGA Sr.

Antwoord.

In betrekking tot broeder Cammenga's opmerking op mijn bezwaar tegen den weg, dien hij wilde inslaan, kan ik kort zijn. Dat is voor mij een zaak van minder beteekenis. Toch iets. 1. Dat het zinnetje, waarvan broeder Cammenga opmerkt, dat het vergeten is, niet door mij of door den drukker, maar door hemzelf dan vergeten is. Er is uit het schrijven, dat wij van broeder Cammenga ontvingen, niets vergeten. 2. Dat dit toch wezenlijk geen verschil maakt. Feit blijft, dat geen afzonderlijke gemeentevergaderingen iets kunnen opdragen aan de Classicale Zendingscommissie. Dat kan alleen de Classis. Zij is eene commissie der Classis. Van de laatste ontvangt ze haar opdracht. Geen gemeente-vergaderingen hebben hier eenige beteekenis, en ook al zouden alle onze gemeenten hierover vergaderen en tot een eenstemmig besluit komen, dan was dit ook nog ijdel, om de eenvoudige reden, dat ze aan de Classicale Commissie nooit iets kunnen opdragen. 3. Zal er dus iets gebeuren, dan kunnen de kerkeraden, zonder samenroeping der gemeenten, instructies naar de a.s. vergadering der Classis sturen. Een andere weg is er in deze zaak niet.

Doch die tweede zaak weegt mij veel zwaarder.

Niet om de zaak van de S. G. U. als zoodanig. Ook niet om de komst van Rev. Atherton. Hierover heb ik mijn persoonlijk gevoelen geopenbaard in een ander artikel van ditzelfde nummer, dat ik reeds grootendeels geschreven had, toen mij het ingezonden stuk van broeder Cammenga in handen kwam. Doch wel is er een practische zijde aan deze zaak, die mij zwaar weegt. En die zijde betreft de wijze, waarop er gewerkt is in verband met deze zaak. En hierop wil ik, in verband

met het ingezonden stuk van broeder Cammenga even de aandacht vestigen.

Laat mij eerst het stuk zelf beantwoorden.

Ik meen, dat het thans de tijd niet was, om op de vragen, die broeder Cammenga mij stelt, te antwoorden. Ik wil die vragen wel beantwoorden. En ik kan dit ook wel. Maar het komt mij voor, dat dit op het oogenblik niet gepast is.

Dan krijgen we het paard achter den wagen.

En dat moet niet.

Hoe toch staat de zaak?

Zoo, dat broeder Cammenga beslist beginsel-bezwaar heeft tegen dit besluit der R. F. P. A.: *Dat de vereeniging Rev. Atherton verzoeke om tot ons over te komen en enkele lezingen voor ons te houden.*

Hierin kan broeder Cammenga niet met ons medewerken.

Maar dat is niet al. Broeder Cammenga heeft ook tegengewerkt, ook nog door de opmerking, die hij in de laatste S. B. uit de pen liet vloeien.

Zelfs heeft hij het doen der vereeniging in deze zaak gekarakteriseerd als vleesch tot zijn arm stellen, zijn vertrouwen stellen op iemand, die niet van de onzen is. En thans zegt hij nog weer, dat wij in dezen de zaak des Heeren verwaarloozen, en de beginselen, die de Heere ons heeft toevertrouwd, verloochenen.

Dat is ernstige taal.

Ik meen, dat ik rekenen kan op algemeene instemming, wanneer ik zeg, dat deze beweringen dienen te worden gestaafd met degelijke bewijzen.

Dit wordt geëischt door de eer der vereeniging, die het besluit nam, om Rev. Atherton te verzoeken voor ons op te treden. Het wordt geëischt door mijn eigen gevoel, want ik heb ook deze zaak voorgestaan en broeder Cammenga heeft zijn ernstige bezwaren aan mij nooit geopenbaard. En dit wordt ook geëischt door de zaak zelf, want indien broeder Cammenga gronden heeft voor zulke diep ingrijpende beweringen, dan wil ik die gaarne weten en straks bekennen, dat ik een gansch verkeerden kijk op de zaak heb gehad.

Daarom dient broeder Cammenga zijn uitdrukkingen te staven en voor ons allen te openbaren, waarin dit ernstige beginselbezwaar ligt.

Dit kan hij niet doen door vragen te stellen.

Het is thans niet de tijd voor vragen. Wat men in het Engelsch noemt: *the burden of proof,* de bewijslast, rust op de schouderen van broeder Cammenga.

En daarom verzoeken wij thans aan broeder Cammenga om weer het woord te willen nemen en aan te toonen, waarin het beginsel-bezwaar ligt tegen het verzoek om Rev. Atherton voor ons te laten optreden. Hoe ligt daarin een verwaarloozen van de zaak des Heeren, een loochening van het beginsel, een vertrouwen stellen op een arm des vleesches, een bouwen op iemand, die niet van de onzen is? Of, indien broeder Cammenga dit niet kan, zal hij eerst moeten bekennen, dat hij zich vergistte en dat dit beginsel-bezwaar niet bestaat.

Ieder zal moeten toestemmen, dat de zaak op het oogenblik zoo staat.

Broeder Cammenga moet thans niet vragen, maar bewijzen.

Hij moet dit niet doen op de Hollandsche Mannenvereeniging of ergens elders. Daar hebben wij niets aan. Daar kunnen zijn bezwaren ook niet worden beoordeeld, zooals het behoort.

Hij doe dit in ons blad. Dan kan ieder oordeelen. Er is nooit gevaar in, dat we de dingen openlijk bespreken. Heb ik verkeerd gezien, dan beken ik dat. Heeft Cammenga zich vergist, dan trekt hij zijn ernstige beweringen terug.

H. H.

KUNST EN GEMEENE GRATIE

(Slot)

Er is nog meer. "De Heilige Geest," zoo zegt de schrijver, "blijft de Auteur van al het waarachtig schoone in de kunstuitingen, ook al is de auctor secundarius, de tweede auteur, de kunstenaar, een onherborene en al laat deze zich beïnvloeden door zijn zondige neigingen en de fluisteringen van den booze." Wij stemmen dadelijk toe, dat de Heilige Geest de auteur is en blijft van het waarachtig schoone; doch het is niet waar, dat Hij de auteur is van de neutrale(?) of onchristelijke kunst, of een kunst met zondige factoren en tendenzen. Op welke gronden deze philosofie gebaseerd is weten wij niet, onmogelijk op de Schrift. Het is een bezoedelen der waarheid en een sterke neiging om het zondige te vergoeden, aangezien men daar een welbehagen in schept. Alles wat schoon en heerlijk is komt van Hem, die alleen schoon en heerlijk is.

Als men toch van gemeene gratie spreekt, bedoelt men ook te zeggen: dat zij niets anders ten doel heeft dan de eere Gods. Neutrale of onchristelijke kunst hebben dat doel niet, dus behoort zij niet tot dat terrein. De eenige kunst die de eere Gods wel ten doel heeft is "De Kunst" (christelijke kunst) en het is deze, die voortvloeit uit Gods gemeene gratie. Dit nu is onzinnig, en toch, zegt Dr. Buffinga, vloeit de kunst voort uit de gemeene gratie. Zulke taal is een volkomen mysterie. De eenige slotsom waartoe wij kunnen komen is, dat er zulk een terrein der gemeene gratie niet bestaat, ook niet op het kunstgebied.

Hoe men toch tot zulke voorstellingen komt, moeten wij zoeken in de opvatting die men heeft van de geestelijke goederen. Met de geestelijke goederen bedoelen wij het harmonieuse trias: het ware, het goede, en het schoone. Deze drie concepties zijn niet van elkander te scheiden, alhoewel men ze wel kan onderscheiden. Het ware, het goede en het schoone moeten in elk opzicht harmonieeren en zijn van elkaar afhankelijk. Er bestaat hoegenaamd geen strijd tusschen deze drie. Zij moeten, en doen zulks ook, aan elkaar beantwoorden. Alle drie vinden hun oorsprong in Hem, Die alleen

waar, goed en schoon is. Zij reflecteeren het wezen Gods. Als het schoone ook in het kleinste gedeelte niet waar of niet goed is, heeft zij geen recht om schoon genaamd te worden. Een kunststuk moet niet alleen schoon, doch ook waar en goed zijn, en het is juist hierom dat de onwedergeborene geen schoon kunstwerk kan scheppen. Het zondige komt altijd voor in zijn scheppingswerk. Echte schoonheid is ook goed en ook waar. Als nu het schoone alleen ligt op het terrein der gemeene gratie, en het ware en het goede op het terrein der bijzondere genade, dan ontstaat daar onmiddellijk een tegenstrijdigheid, welk niet kan bestaan in het harmonieuse trias. Het spreekt dus als een vanzelfsheid, dat de geleerde schrijver uit *De Reformatie* de zaak op een dualistisch standpunt plaatst. Dit dualisme is in strijd met de openbaring der Schrift.

Te ontkennen, dat de onwedergeborene geen kunststuk kan scheppen, dat uw ziel werkelijk ontroert in ootmoedige dank aan uw God, zou zijn een loochenen der realiteit. Feit is toch wel zekerlijk, dat al het aardsche schoone ons toekomt van den kant der onwedergeborenen. Doch ook dit schoone is relatief, en beantwoordt niet aan den maatstaf van "Het Schoone." Dit kan ook niet, daar het bezoedelt is met zondige factoren en tendenzen. Het aardsche kan en zal nooit kunnen beantwoorden aan het hemelsche. En al produceert een onwedergeborene een kunststuk, hetwelk volgens onze opvatting en maatstaf schoon is, is het niet schoon volgens de maatstaf van het Eeuwige en het Hemelsche. Ook als men denkt aan het doel van het geschapen kunststuk der onwedergeborene, dit doel is de verheerlijking van den kunstenaar. Er is nog meer. Zulk een kunststuk eindigt in het vergankelijke. Het is ook hierom, dat zulk een kunststuk niet schoon genoemd kan worden. Het is ongehoord, en geheel buiten de waarheid Gods, iets te schrijven dat Hem van Zijn eer en aanbidding ontroofd. God de Heilige Geest, de Auteur van iets dat God van Zijn eere ontroofd? Welk een vreeselijke gedachte, en dit toch is de opvatting van hen die zeggen: dat de kunst een voortvloeisel is van de gemeene gratie Gods. Het aardsche schoon, het resultaat van 's menschen verbeelding en genie, moet dienen de komst van Gods koninkrijk te bevorderen en te verhaasten. En dit is ook het eenigste doel die de aardsche kunst heeft.

A. C. BOERKOEL

INGEZONDEN

Geachte Redacteur!

Mag ik u verzoeken om een kleine plaatsruimte in de S. B. om een enkele opmerking te maken op hetgeen broeder Cammenga Sr. schreef in de S. B. van 1 April 1930?

Het komt mij voor, dat broeder Cammenga houdt van aanpakken volgens zijn schrijven, en dat mag ik ook gaarne. Want pakt men niet aan, dan komt er niets van een zaak.

Maar wij moeten wel bedenken, dat alles zijn bestemden tijd heeft. Dit geldt voor het natuurlijke, maar ook voor het geestelijke. Ook voor het verspreiden van Standard Bearers en andere literatuur. Ik meen, dat dit al veel geschied is. En nu wil ik niet zeggen, dat het meer kwaad dan goed zou kunnen verwekken, dat we dit ook in het vervolg deden. Neen dat niet. Ik geloof wel dat het zijn goede zijde kan hebben, al zijn de kosten ook volgens Br. Cammenga, gewichtig genoeg. Maar willen wij een toren bouwen, dan moeten we de kosten toch wel overrekenen, om te weten of wij tot de voltooiing kunnen geraken. En dat kunnen wij, m. i., nooit beter doen, dan door het geld in ons bezit te hebben. Dat zou mij beter toe lijken dan om paal en perk te zetten aan eens anders beurs. O ja, allen kunnen wel een dollar geven; met andere woorden: de een geeft niets vanwege onmacht, de ander vult dat aan met twee, drie of vijf dollars of ook tien dollars, en zoo kwamen we al over de vijf honderd dollars. Dat was goed gerekend. Dat was een goed begin. Nu dacht ik: dat is fijn, hoor! Zoo maar door! Maar ik hield even halt. Ik dacht, er is nu nog niets. Groote teleurstelling was mijn deel. Want die op 3, 5 en 10 dollars geschat waren, zeiden eenvoudig: u kunt schatten, zooveel ge wilt; maar er zijn tegen uwe schatting twee bezwaren; ten eerste de valsche schatting, omdat wij moeilijk over den staat van een ander kunnen oordeelen; het is alles geen goud wat er blinkt en het gezicht der oogen bedriegt; en ten tweeden hebben wij ook te rekenen met onwil, want als iemand tegen eene zaak is, dan is het hard trekken om iets bij hem los te krijgen. Hier beginnen wij van huis af. Dit wil broeder Cammenga mij zeker wel toestemmen. De praktijk heeft dit wel bewezen. En er zijn legio van dat maaksel.

Nu ga ik nog even met Cammenga naar het Westen. Maar u moet rekening houden, dat dit voor het eerst is, want ik ben er nog nooit geweest. Nu is het zoo gelegen, neem mij niet kwalijk, dat ik mij niet geheel en al aan mijn gids toevertrouw, want in een paar weken leert men de ligging van het land toch ook niet goed kennen. In zulk een korten tijd is de indruk, die men krijgt, te plaatselijk, om van het geheel te spreken. Maar ik wil wel gelooven, dat er bedroevende onkunde bestaat, wat de leer betreft, vooral op de Drie Punten. Die waren wel grondige uitlegging waard. Broeder Cammenga schrijft, dat er maar weinigen zijn, die ze in den grond verstaan en er een goede uitlegging van kunnen geven. Dit gevoelen ben ik van harte toegedaan. Ik denk, dat wij allen wel ons voordeel zouden kunnen doen met eene goede uitlegging van de Drie Punten, ook ondergeteekende en broeder Cammenga wel. Daar is dus wel groote behoefte aan. Want ik denk, dat wij soms al verschillen in de Protestantsche leer, laat staan, in hetgeen dat bepaald van onze lijn is.

Dankend voor de opname.

B. WYCHERS

Grand Rapids, Mich.